

Me
No

NGHE
AUN
VE

Mục lục

Chương 1: Chương 1

Chương 2: Chương 2

Chương 3: Chương 3

Chương 4: Chương 4

Chương 5: Chương 5

Chương 6: 6: Ngoại Truyện Của Chu Thừa Dực

Chương 1: Chương 1

Tải ebook: dtv-ebook.com

1

Lần đầu tiên gặp hoàng thái tôn ta chỉ mới mười tuổi, khi ấy ta là một tiểu cung tỳ được lão ma ma trong lãnh cung nuôi lớn.

Lãnh cung ở lối giữa của Tây Lục Viện, là một nơi hoang vu tràn đầy âm u và trầm lặng.

Năm ấy ta vẫn đang múc nước giặt quần áo trong Nghi Môn Viện như thường lệ, chợt thấy trong hành lang mọc đầy cỏ dại kia có một vị tiểu công tử đang từ xa đi tới.

Tuổi tác của tiểu công tử không lớn, người mặc áo gấm, thân như trúc xanh.

Mà ở đằng sau hắn, có một con chó ngao to khổng lồ đang hung dữ đuổi theo.

Khoảnh khắc nhìn thấy hắn, nửa xô nước ta vắt và lảo mới kéo lên được lại đột nhiên rơi cái bịch vào đáy giếng theo chuyển động của chiếc trục cán bánh xe cũ kĩ.

Sau đó ta quát to một tiếng, cầm chiếc gậy gỗ trong chậu ra rồi chạy qua đánh chó.

Hôm đó là tết Thượng Tị.

Dân gian có tục chơi xuân và tắm rửa trừ tà bên bờ sông, vị Trương quý phi trong cung kia còn cử hành thêm cả yến tiệc tế thần.

Thái tôn bị chó cắn một phát, ta cũng xui xẻo bị nó cắn cho một miếng, sau đó nó đã bị thủ lĩnh của đội thị vệ tuần sát trong cung

chạy đến bắn chết.

Đó là một con chó ngao, nghe nói nó được tộc phiên ở phía bắc mang đến cống nạp, xưa nay vẫn luôn được nuôi dưỡng ở Khu Vạn Sinh.

Con chó ngao có bộ lông dài đen nhánh, ngoại hình dũng mãnh, hung ác hơn mấy con chó được nuôi trong kinh kỳ nhiều.

Càng quan trọng hơn là răng nanh của nó có độc.

Hoàng thái tôn không bị sao cả, bởi vì hắn mặc áo giáp phòng thân ở bên trong.

Ta thì không được như thế, suýt chút nữa đã đi tong một cái mạng.

Lúc sau mãi mới nhặt được một cái mạng về, ta vừa tỉnh dưỡng được hơn một tháng thì đã bị gọi đến Điện Trọng Hoa ở Đông Cung.

Năm đó hoàng thái tôn mười hai tuổi, hắn ngồi ngay ngắn trên cao đường, mặt mày bén nhọn, khí thế khiếp người.

Ta dựa theo lời ma ma đã dặn trước đó, hai tay xếp lại trên mặt đất, quỳ xuống dập đầu không dám nhìn hắn.

Cung điện cao lớn, nguy nga túc mục, chỉ nghe thấy thiếu niên lạnh lùng đầy uy nghiêm kia trầm giọng hỏi ta:

"Tại sao lại muốn cứu cô?"

Ta vốn định dựa theo lời ma ma đã dặn, trả lời hắn một câu [Thái tôn điện hạ là chủ tử, nô tỳ hộ chủ là việc nên làm.]

Nhưng hết lần này tới lần khác do lo lắng quá nên ta lỡ quên bém hết lời bà ấy dặn.

Thái tôn thấy ta không đáp lời, giọng nói không khỏi lại nghiêm khắc vài phần: "Ngẩng đầu lên, cô đang tra hỏi người đấy!"

Ta vội vàng ngẩng đầu, bất chợt bắt gặp đôi mắt đen nhánh kia của hắn, cả người bỗng nhiên sửng sốt cực kỳ.

Hoàng thái tôn là hậu duệ quý tộc, khí phách trên người sinh ra đã có.

Trông hắn còn tuấn tú đẹp trai như thế, làn da trắng như tuyết, ngũ quan đoan chính, mặt mày sắc bén, sống mũi cao thẳng, màu môi hơi nhạt.

Ta nhìn hắn, đầu óc đột nhiên quay cuồng, chợt buột miệng nói: "Điện hạ trông xinh đẹp."

"Cái gì cơ?"

"Điện hạ trông xinh đẹp."

Ta lặp lại một lần nữa, vô cùng nghiêm túc: "A Ôn cũng xinh đẹp, hồi còn bé mỗi lần tổ chức tế thần vào ngày lễ Thượng Tị, mẹ ta đều sẽ mặc cho ta bộ quần áo nhìn hệt như long nữ để đi hội chùa.

Chính là long nữ và đồng tử ở dưới tòa của Bồ Tát đó, được rất nhiều người khiêng lên đi trên phố, mẹ ta nói chỉ có người nào xinh đẹp thì mới được ngồi ở trên đó thôi."

Trong lời nói không dấu được vẻ đắc ý.

Thái tôn nghe vậy thì lại mím môi, hồi lâu sau mới lên tiếng hỏi ta: "Người là con gái út nhà quận trưởng của huyện Tiêu ở Dự Châu sao?"

"Đúng vậy, cha ta tên là Văn Túc, ta tên là Văn Sinh, nhưng sau khi vào cung bọn họ nói ta không thể lại dùng tên cũ nữa, cho nên bây giờ ta tên là A Ôn." Ta thành thật trả lời.

Văn Sinh vào cung năm sáu tuổi, trước đó cũng là tiểu thư cành vàng lá ngọc được nuông chiều của nhà quan lại nơi quê quán.

Năm Cảnh Thọ thứ năm, Hoàng đế đi tuần ở phía nam, lúc đi ngang qua huyện Tiêu ngắm đèn thì bị ám sát dẫn đến việc Hiếu Văn hoàng hậu tạ thế.

Hiếu Văn hoàng hậu là vợ cả của Cảnh đế, hai người tình cảm thâm hậu, khi ấy hoàng đế cực kỳ bi ai, huyện Tiêu máu chảy thành sông.

Thích sử của Dự Châu và các quan viên địa phương đều bởi vì không kịp thời hộ chủ nên cả nhà đều bị lưu đày, duy chỉ có mấy cô bé còn nhỏ thì bị bắt vào cung làm nô.

Ta từng tên là Văn Sinh, ngay từ ngày thơ bé đã không giống với người khác, đến ba tuổi rưỡi rồi mà còn không thể mở miệng nói chuyện.

Cha ta thường gọi ta là bé ngọc.

Ông ấy thờ phụng đạo Năm đấu gạo (*), từng mời một đạo sư tới đoán mệnh cho ta.

(*) Thiên sư Đạo, còn gọi là Ngũ Đấu Mễ Đạo (đạo Năm đấu gạo), Chính Nhất Đạo, Chính Nhất Minh Uy Chi Đạo, là một giáo phái ra đời trong giai đoạn đầu của Đạo giáo, tức cuối đời Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc, do Trương Lăng sáng lập.

Ban đầu, tôn giáo này không có tên gọi chính thức, thường được gọi là Ngũ Đấu Mễ Đạo do khi các tín đồ nhập giáo đều phải nộp 5 đấu gạo, do đó mà thành tên.

Đạo sư nói mệnh của ta là đồng nữ mạng quý, tuy rằng tâm trí trẻ con nhưng lại cao quý hơn người thường.

Cái miệng lưỡi dẻo quẹo của ông ta đổ dành đến nỗi cha ta lại giao thêm vài chục đấu gạo nữa.

Tội nô thì có mạng quý gì chứ.

Trên đường bị áp giải về kinh ta lại ngã bệnh một hồi, sau đó bọn họ phát hiện ra rằng ta chỉ là một kẻ ngốc nên vừa vào cung thì vú già quản sự đã lập tức ném ta cho mấy lão ma ma trong lối giữa của lãnh cung.

Chỉ để lại một câu ----

"Có sống được hay không thì phải xem mệnh của nó, nếu chết thì thông báo cho Lưu Xuân một tiếng, cuốn vào cái chiếu rồi ném ra bên ngoài chôn đi."

Các ma ma đều đã lớn tuổi, thiện tâm.

Ta còn nhỏ tuổi, mạng cứng.

Cứ như vậy, ta sống trong lãnh cung đến năm mười tuổi.

Hoàng thái tôn hỏi ta có bằng lòng ở lại Cung Trọng Hoa không.

Ta trả lời không hề do dự: "Bằng lòng."

Ta nghĩ sở dĩ hần lên tiếng để cho ta ở lại Cung Trọng Hoa thế này, một là bởi vì ta cầm gậy đánh chó, còn hai nhất định là bởi vì gương mặt ta trông giống đứa bé ở trên bức tranh tết bằng gỗ trong đào hoa ổ ở dân gian.

Các ma ma luôn nói như vậy, họ còn nói do hoàng thái tôn thấy ta ngoan ngoãn, lại còn trông xinh đẹp đáng yêu nên mới cố gắng giữ ta lại.

Quế Hoa ma ma nói: "Nếu thái tôn bằng lòng giữ con lại thì con phải đồng ý ngay."

"Sao phải thế ạ?"

"Tiểu A Ôn, con nhìn khu vực lối giữa này mà xem, trừ mấy bà lão như chúng ta thì chỉ toàn là những phi tần bị phế kia, người bị điên, kẻ bị bệnh, chết thì cũng chết cả rồi.

Còn có cả cái loại dơ bẩn như Lưu Xuân ở đây, chúng ta có thể che chở con mấy năm nữa đâu, bị nhốt ở nơi này thì vĩnh viễn sẽ không có đường ra.

Nếu có thể đến chỗ của thái tôn thì đó chính là mệnh của con."

"Tại sao nhất định phải đến chỗ của thái tôn, không phải Tàn ma ma nói con cũng có thể đến Cung Chiêu Thuần sao?"

Cả hoàng cung đều biết, trong lãnh cung có một tiểu cung tỳ đã cứu hoàng thái tôn, hoàng thượng cho ngự y đến chẩn trị cho ta, Trương quý phi của Cung Chiêu Thuần còn ban thưởng cho ta cả một chuỗi ngọc bảo châu.

Tàn ma ma bên cạnh Trương quý phi nói rằng đợi đến khi vết thương của ta khỏi hẳn thì có thể đến Cung Chiêu Thuần làm mấy việc vặt.

Ta nghĩ Trương quý phi là người tốt, nhưng Quế Hoa ma ma không nghĩ như vậy.

Bà ấy nhất quyết nói rằng chỉ có đến bên cạnh thái tôn thì mới là đường ra tốt nhất của ta.

Ta nghĩ, đây chắc chắn là bởi vì ta có ơn cứu mạng với thái tôn.

Ta ở lại Cung Trọng Hoa, được Ngọc Xuân cô cô dạy quy củ suốt mấy ngày rồi mới bắt đầu sắp xếp vào trực trong thư phòng.

Hoàng thái tôn Chu Thừa Dực là con trai trưởng của đương kim thái tử, là cháu đích tôn của Cảnh đế, ngay từ khi ra đời đã được

sách phong là "thái tôn", là người kế vị của hoàng thất.

Cảnh đế đang trong tuổi tráng niên sung sức, ông ấy có quá nhiều đứa con trai thông minh đa tài, vậy nên lại càng khiến sự bình thường của thái tử nổi bật hơn.

Thái tử ngồi ổn trên vị trí này không những bởi vì y là con trai duy nhất do Hiếu Văn hoàng hậu sinh ra, mà còn bởi y có một cậu con trai trưởng vô cùng xuất sắc.

Chí ít hoàng đế đã nói như thế.

Những năm gần đây thái tử xử sự ngày càng vô năng, đã phạm sai lầm rất nhiều lần khiến cho Cảnh đế dần mất kiên nhẫn, thậm chí ông ấy còn mắng mỏ thái tử ngay trước mặt thái tôn: "Ngu xuẩn! Nếu không phải có đứa con trai trưởng như Thừa Dực thì ngôi vị thái tử này người cũng không cần ngồi nữa đâu!"

Cho dù có là ai thì khi bị cha mình mắng nhiếc như thế trước mặt con trai, ít nhiều đều sẽ cảm thấy mất hết mặt mũi.

Thái tử cũng chẳng quá gần gũi với cậu con trai này, dù là hấn rất được thánh tâm.

Vì hoàng thái tôn trời sinh cảm tình đã đậm bạc, đối với ai cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng cứng nhắc, không thân chẳng quen.

Hơn nữa thái tử phi mất sớm, thái tử vốn dĩ cũng không thích thái tử phi, y lập biểu muội yêu quý của mình lên làm trắc phi, thậm chí còn sinh ra đứa con thứ chỉ nhỏ hơn thái tôn gần một tuổi.

Thái tử thích trắc phi, cũng thích con thứ nên bao nhiêu sự dịu dàng ấm áp của tình cha đều dành hết cho đứa con này.

Thái tôn không quan tâm, Cung Trọng Hoa của hấn cách chủ điện của Đông Cung rất xa, hấn vẫn luôn bình tĩnh tự chủ.

Hoàng thái tôn sinh ra là để đứng ở vị trí cao, làm người kế vị của hoàng thất.

Lời của Cảnh đế đồng thời cũng nhắc nhở các vị hoàng tử trẻ tuổi ẩn sâu đầy mưu mô kia rằng, thay vì trăm phương ngàn kế kéo thái tử xuống ngựa thì không bằng trực tiếp ra tay với thái tôn, nhổ cỏ tận gốc, dẹp cả đôi đảng.

Tựa như vào buổi yến tiệc tế thần do Trương quý phi tổ chức, chó ngao trong Khu Vạn Sinh chạy tới lối giữa rồi phi đến chỗ thái tôn như thế nào, rồi tại sao thái tôn lại đến khu vực Tây Lục Viện ở lãnh cung hẻo lánh này làm chi, những thứ này sẽ mãi không có ai biết được.

Năm đó ta mười tuổi, chỉ biết thủ lĩnh của đội thị vệ đúng lúc xuất hiện bắn chết chó ngao kia chính là đại công tử của phủ Bình Tây tướng quân, là anh trai của thái tử phi đã qua đời và cũng là cậu ruột của hoàng thái tôn.

Nếu ta đủ thông minh thì sẽ phát hiện ra rằng thái tôn vốn cũng chẳng cần ta tới cứu hần.

Hoàng thái tôn mười hai tuổi từ nhỏ đã sống trong vòng xoáy quyền mưu, âm mưu quỷ kế đã là chuyện thường thấy, hơn nữa còn ứng phó được một cách thuận buồm xuôi gió.

Nói hần trời sinh tính tình hờ hững, tâm tư thâm trầm thực ra cũng chỉ bởi thuở nhỏ đã trải qua vô số chuyện như thế mà thôi.

Vào lúc ta cầm gậy gỗ đi đánh chó, hơn nữa còn tự cho rằng mình là ân nhân cứu mạng của hần thì cái mạng này của ta đã nằm trọn trong tay hần, treo lơ lửng trên chút nhân từ còn sót lại ở đáy lòng hần rồi.

Nhưng ta hoàn toàn không hề biết gì về những thứ đó, ta chỉ là một người có suy nghĩ đơn giản, là một đứa ngốc lớn lên trong lãnh cung xa xôi.

Thái tôn cũng nói y như vậy.

Truyện Võng Du

Dù cho Ngọc Xuân cô cô đã dặn dò quy củ vô số lần, ta vẫn sẽ quên sạch sành sanh.

Trong điện đốt rất nhiều địa long, làn khói lượn lờ trên lư hương, thái tôn chăm chú đọc sách, tập trung không rời mắt.

Ta buồn ngủ đến nỗi không mở mắt ra nổi, thật sự không thể ráng chống được nữa, mơ màng ngồi bệt cả ra đất.

Vậy nên lúc Ngọc Xuân cô cô tới đưa điểm tâm đã nhìn thấy cảnh tượng hiếm có như thế này ---

Trước án thư làm bằng hoàng hoa lê, thái tôn mặt mày lạnh lùng đang hờ hững lật sách.

Ta ôm chân bàn, cúi đầu ngủ gật.

Cung Trọng Hoa là nơi quy củ nghiêm ngặt, thái tôn chỉ mới mười hai tuổi nhưng lại vô cùng nghiêm khắc, ngày thường đám cung nhân ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ngọc Xuân cô cô nhìn thấy thì thì vô cùng kinh ngạc, sắc mặt hơi thay đổi, cô cô đang muốn đi tới lay tỉnh ta thì lại chợt nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của thái tôn vang lên, hần nói một câu: "Không sao, nhóc con (*) mà thôi."

(*) Nguyên văn là 竖子: là một thuật ngữ tiếng Trung Quốc, có nghĩa là đầy tớ trẻ em; đứa trẻ (có ý nghĩa khinh miệt)

Trong điện yên tĩnh, hần vừa lên tiếng thì ta đã giật mình tỉnh dậy.

Sau đó Ngọc Xuân cô cô lui ra ngoài, ta ngoan ngoãn đứng một bên nhìn hần luyện chữ, cuối cùng không nhịn được mới tò mò hỏi: "Thái tôn điện hạ, nhóc con nghĩa là gì?"

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt đen nhánh kia chứa đầy bình tĩnh: "Nghĩa là ngu yếu."

"Nó có nghĩa là đứa ngốc sao?"

"Ừ."

"À."

Ta hơi khở sở, cho dù đã quen bị mọi người gọi là đứa ngốc nhưng lời này từ miệng của hoàng thái tôn nói ra lại làm ta cảm thấy vô cùng uể oải.

Trong lòng ta, hoàng thái tôn tuy rằng nghiêm khắc nhưng lại là một người tốt.

Cơm nước ở Cung Trọng Hoa rất không tồi, mỗi lần các cung nhân ăn xong mà để thừa bánh bao và đồ ăn lại thì ta đều sẽ gói mang về cho Quế Hoa ma ma và mọi người ở lãnh cung.

Hành động này của ta Ngọc Xuân cô cô đều biết, thái tôn cũng rõ ràng.

Ngọc Xuân cô cô nói, thái tôn chưa nói có thể hay không, thôi thì tùy ta muốn làm thì làm.

Thái tôn tốt như vậy lại cũng nói ta là đứa ngốc.

Ta tủi thân cắn môi một cái, nghiêng đầu sang bên vờ về mặt hốt hoảng, ánh mắt chột rọi vào hộp điểm tâm sơn son thếp vàng trên bàn, đột nhiên lấy lại tinh thần, lắp bắp nói ----

"Thái tôn điện hạ, em, em có thể ăn một miếng sao?"

Hộp cơm hình lục giác tinh xảo bày biện sáu loại điểm tâm và mứt trái cây khác nhau, là do Ngọc Xuân cô cô vừa đưa tới.

Đại khái là chưa từng có người xin thái tôn một miếng điểm tâm nên hăn hơi bất ngờ, sau đó mím môi, chau mày giờ tay đẩy hộp đồ ăn về phía ta.

Ta lập tức vươn tay ra lấy, chọn một miếng thoạt trông rất ngon miệng.

Một miếng vào bụng rồi mà chưa kịp nhấm nháp ra mùi vị gì, ta lại trông mong nhìn hăn: "Em ăn một miếng nữa có được không?"

Mỗi khi luyện chữ thái tôn không thích nhất là bị người khác quấy rầy, nếu là ai khác, cùng lắm thì kéo ra ngoài là được.

Nhưng hăn vừa bực mình ngẩng đầu thì lại bắt gặp ánh mắt của ta, đang định nổi giận lại chợt nghĩ tới ta chỉ là một con nhóc con, lập tức không nói gì nữa, chỉ phất tay ra hiệu ta mau cầm luôn cái hộp điểm tâm đấy đi chỗ khác đi.

Thế là ta mặt mày hớn hờ, ôm hộp đồ ăn ngồi xõm cạnh chân bàn.

2

Từ lúc ta tới thư phòng của thái tôn, Ngọc Xuân cô cô ngạc nhiên phát hiện ra có một khoảng thời gian đồ ăn trong bữa tối của thái tôn chợt nhiều hơn hăn ngày trước.

Mãi cho đến một lần ta đưa chiếc bánh đào được bọc trong khăn cho cô cô ăn thì bà ấy mới biến sắc nói nếu còn có lần sau nữa thì sẽ đuổi ta ra khỏi cung ngay.

Ta giật mình, từ lúc ấy không dám lại đòi ăn điểm tâm của thái tôn nữa.

Nhưng ta không kìm được cơn thèm ăn, nhân lúc thái tôn không để ý, ta vừa lén lút nhìn hăn vừa lặng lẽ giờ tay mò điểm tâm trong hộp đồ ăn.

Mò một lần, sau đó mò suốt ba năm.

Đương nhiên thái tôn biết rõ ta đang làm gì, nhưng hắn chưa bao giờ vạch trần ta dù chỉ một lần, có lẽ là do hắn chẳng muốn so đo với một đứa ngốc làm gì cũng nên.

Có một lần ta vừa mới lén lút nhét miếng bánh ngọt vào miệng, thậm chí còn chưa kịp nuốt xuống thì thái tôn lại đột nhiên nổi hứng rồi gọi ta đến lấy cho hắn miếng mực đỏ tốt nhất tới, hắn nói rằng mình muốn vẽ tranh.

Ta bị ghen tới nổi trợn trừng cả mắt, vừa chạy đi lấy thỏi mực trong hộp vừa ra sức vỗ ngực bôm bốp, vỗ mấy lần mới khó khăn lắm nuốt được miếng bánh kia xuống bụng.

Khuôn mặt bị ghen đến đỏ bừng thoáng khôi phục về bình thường, ta đứng cạnh thái tôn mài mực cho hắn, chỉ thấy hắn nâng bút thành thạo, mặt mày chuyên chú, chỉ hai ba nét trên giấy đã xuất hiện một con chuột nhỏ.

Con chuột nhỏ béo núc màu xám trắng, ngây thơ đáng yêu, đảo mắt nhìn quanh, sinh động như thật.

Con chuột nhỏ này đang ngấu nghiến một trái lựu bị nứt đôi ở trên bàn.

Thái tôn vẽ vô cùng đẹp, ngay cả mấy sợi lông chuột mềm mại cũng được phác họa cực kỳ sống động, khiến cho con chuột béo này trông có vẻ rất hài hước đáng yêu.

Cuối cùng thái tôn đặt tên cho bức tranh này là "Chuột nhắt".

Năm đó ta mười ba tuổi, thấy thái tôn vẽ tranh đẹp như vậy, không khỏi vui mừng cực kỳ, mi mắt cong lên giờ một ngón cái với hắn.

Thái tôn nhướn mày liếc nhìn ta, bật cười hơi khế rồi lại cầm bút lên chấm một hạt lựu nhỏ không đáng chú ý lên hàm râu của chuột

béo.

Ta vui vẻ cực, lại tiếp tục giơ ngón cái lên nịnh hót hấn ----

"Điện hạ thật là giỏi! Giỏi quá giỏi quá!"

Thái tôn mặc kệ mấy lời tâng bốc của ta, ra lệnh cho ta cất tranh cho kỹ vào.

Ta liên tục gật đầu, đang định cầm tranh rời đi thì lại nghe thái tôn gọi ta một tiếng.

Ta hơi nghi hoặc, đành quay đầu lại nhìn hấn một cái, sau đó bỗng thấy hấn đưa tay ra hiệu cho ta.

Ta bước lên vài bước tới trước mặt hấn, hấn nhíu mày, giơ tay lau một cái trên khóe môi ta với vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Sau khi xem xét kỹ càng ta mới phát hiện thì ra điểm tâm ban nãy ta ăn vụng còn dính một miếng ở khóe miệng.

Thái tôn rất ít nói, hơn nữa còn cực kỳ thích yên lặng ngồi đọc sách trong thư phòng.

Mà ta thì bởi có thân phận là đứa ngốc ở đây nên càng ngày càng không sợ hấn.

Buồn ngủ thì cứ ôm chân bàn ngồi ngủ, đói bụng thì ăn vụng điểm tâm trong hộp thức ăn, cùng lúc đó tay nghề mài mực của ta cũng ngày càng tinh thông.

Từ một kẻ mặt mũi khi nào cũng bị dây đầy mực cho tới lúc luyện ra tay nghề thành thạo thì cũng phải tốn một khoảng thời gian dụng tâm học hỏi mới có.

Tình cờ ta còn phát hiện ra mực tùng yên mà thái tôn thường dùng ăn khá là ngon, mỗi lần mài mực xong ta đều nhịn không đặt

dùng ngón tay dính tí mực rồi đặt lên lưối nếm thử một miếng, chép miệng hồi tưởng lại mùi vị của loại mực này.

Thoạt đầu vẻ mặt của thái tôn rất kỳ lạ, hần như n mảy khịt mũi một tiếng, nhưng sau này lại cảm thấy có hứng, mỗi lần trước khi viết hần đều phải đợi ta nếm mực xong thì mới chậm rãi nâng bút lên.

Nghĩ lại mới thấy đúng, mọi người luôn khá khoan dung và dễ tha thứ với kẻ ngốc.

Tất cả mọi sự liên quan của ta và thái tôn đều chỉ giới hạn trong dăm ba câu nói ở thư phòng, cũng chỉ giới hạn với việc ta ăn vụng và nếm mực dưới sự dung túng của hần, lẽ ra thì sau này vẫn sẽ luôn chỉ như vậy mà thôi.

Mãi cho đến buổi yến tiệc trung thu trong năm Cảnh Thộ thứ mười hai, Thước Dương đại trưởng công chúa bùng một chén sữa hạnh đến cho thái tôn.

Cung yến năm đó vốn là Bảo Ninh tỷ tỷ và Lăng Thiệu ca ca sẽ đi cùng thái tôn.

Bảo Ninh tỷ tỷ là đại cung nữ của Cung Trọng Hoa còn Lăng Thiệu ca ca là võ hầu, thường thì lúc nào cả hai người cũng sẽ ở bên cạnh thái tôn.

Trước khi đi Ngọc Xuân cô cô lại qua tới bẩm rằng trên mặt Bảo Ninh tỷ tỷ nổi sởi nên không tiện đi cùng, định sẽ đổi thành Vân Đài tỷ tỷ thay thế.

Lúc đó thái tôn đang ở trong thư phòng, đặt bút trong tay xuống rồi thản nhiên nói: "Không sao, để A Ôn đi cùng là được."

Ngọc Xuân cô cô hơi sững sốt, ta cũng chột sững sờ.

Cô cô muốn nói lại thôi, có lẽ bà ấy chê ta tuổi nhỏ lại còn vừa khờ vừa ngốc.

Nhưng quyết định mà thái tôn đã đưa ra, trước giờ không có ai dám phản bác.

Thế là ta đi theo hần tới Điện Nghi Nguyên, ghi tạc lời dặn của Ngọc Xuân cô cô trong đầu, dọc đường đi đều cúi đầu nhìn xuống, không dám tò mò quan sát xung quanh.

Yến hội hoàng gia, vàng ngọc rượu thơm, hát hay múa đẹp.

Rượu quá ba ly, hoàng đế đã hơi thấy men say, sau đó ông ấy rời tiệc với Trương quý phi trước.

Ông ấy vừa đi thì bầu không khí nơi đây bỗng trở nên khác thường, Thước Dương đại trưởng công chúa mỉm cười nhìn quanh bằng cặp mắt phượng sáng ngời, đôi bàn tay với mười ngón sơn đỏ kia bưng một bát sữa hạnh tới cho thái tôn.

Thước Dương đại trưởng công chúa chính là con gái của tiên hoàng, là em gái của Cảnh đế.

Ngày thiếu thời từng hòa thân xuất giá ở Ô Khương xa xôi.

Sau khi Cảnh đế đăng cơ, vì tranh chấp cương thổ nên binh mã của Đại Nghiệp đã đánh thẳng tới Ô Khương.

Nghe nói trong cuộc tranh chấp đó Thước Dương công chúa đã nội ứng ngoại hợp, tự tay giết chết chồng mình là khả hãn của Ô Khương.

Cũng chính vì như thế nên sau này khi về tới Đại Nghiệp, Cảnh đế đối xử với bà ta cực kỳ tốt.

Về sau bà ta tái hôn với Thái Thường Tự Khanh, còn hạ sinh một cô con gái.

Ngay cả thái tử đều phải cung kính gọi bà ta một tiếng cô mẫu, hướng chi là hàng tiểu bối như thái tôn.

Đại trưởng công chúa rất hiền hòa, bà ta nói rằng đây là sữa hạnh do mình tự tay làm.

Hoàng thái tôn tuổi nhỏ, vừa mới lại còn uống mấy ly rượu với hoàng tổ phụ và các hoàng thúc nên giờ nhất định phải nếm thử chén sữa hạnh này của bà ta thì mới đỡ nôn nao.

Ánh mắt của mọi người trong điện đều tập trung lên người thái tôn.

Ngay cả thái tử cũng nói cười vui vẻ, nhưng ta có trực giác rằng thái tôn chẳng hề muốn nhận chén sữa này.

Nhưng hắn lại không có lý do gì để từ chối, bởi vì trước khi Cảnh đế rời đi cũng từng uống một chén sữa hạnh của Thước Dương công chúa.

Tuy hắn không nói gì nhưng ta đã ở cạnh hắn suốt ba năm, đương nhiên sẽ cảm nhận được tâm trạng khác thường của hắn.

Sau đó ta bước nhanh về phía trước, nhận lấy chén sữa hạnh của công chúa rồi nâng lên uống cạn.

Công chúa vô cùng tức giận, bà ta đang muốn quở mắng ta thì đã thấy ta núp sau lưng thái tôn với vẻ mặt sợ hãi, trông cực kỳ hoảng hốt.

Sẽ không có ai muốn so đo với một kẻ ngốc, nhất là kẻ ngốc này còn từng có ơn với thái tôn.

Hôm đó chúng ta bình an về tới Cung Trọng Hoa.

Ánh đèn chong trong điện dập dờn qua lại, lư hương còn lượn lờ khói bay.

Thái tôn và ta cùng nhau ngồi trên mặt đất, hắn hỏi ta có biết rằng chén sữa hạnh kia có khả năng đã bị hạ độc không.

Ta suy nghĩ một lúc mới chân thành nói: "Không sao, thái tôn điện hạ không bị sao là được, mạng của A Ôn chẳng đáng mấy đồng cả."

Hắn chau mày nhìn ta, lúc sau lại hỏi tiếp: "Cô đáng giá để em đặt mình vào nguy hiểm như vậy ư? Đáng giá để em đánh cược cả tính mạng mình?"

"Đáng giá!"

"Tại sao?"

"Thái tôn đối xử với A Ôn rất tốt."

"Tốt chỗ nào?"

"Thái tôn cho A Ôn ăn điểm tâm, A Ôn thích thái tôn."

Ta cười khúc khích nhìn hắn bằng vẻ mặt chân thành, trái lại thì nét mặt hắn lại cực kỳ nghiêm cẩn, chợt lại hơi giật mình.

Sợ hắn không tin, ta lại nói: "Trước đây lúc còn ở lãnh cung, Lưu Xuân công công cũng từng cho A Ôn điểm tâm nhưng ông ta không tốt chút nào, mỗi lần như thế ông ta đều đòi ôm A Ôn, em không thích ông ta."

Thái tôn cho em ăn điểm tâm mà xưa giờ nào có nói yêu cầu gì đâu, cho nên thái tôn là thật lòng đối xử tốt với A Ôn."

Ta nói rất chân thành, sắc mặt hắn lại càng khó coi hơn.

Hắn nhếch môi, hồi lâu mới lên tiếng: "En cho hắn ôm?"

"Có ôm một lần."

Ta giơ một ngón tay lên: "Sau đó bị Quế Hoa ma ma phát hiện, ma ma giận lắm."

Ma ma nói làm như thế là không đúng, A On cũng thấy vậy nên từ đó về sau em không để ý tới Lưu Xuân công công nữa.

Người ông ta thúí hoắc à."

Ta kể xong nhưng sắc mặt thái tôn vẫn chẳng dễ nhìn hơn tí nào, cặp mắt đào hoa sắc bén kia hiện lên chút hung ác, ngay cả hơi thở xung quanh cũng đột nhiên trở nên u ám.

Lòng ta run lên, có hơi chút sợ hãi: "Thái tôn, A Ôn biết sai rồi."

Đôi mắt thâm trầm của thái tôn nhìn chăm chăm vào ta, bỗng hắt lại thở dài, đôi môi khẽ mím lại, lấy một con cua hấp to bằng lòng bàn tay từ trong tay áo ra.

Ta ngạc nhiên mừng rỡ: "Con cua?"

Cái đầu xưa giờ vẫn ngốc nghếch của ta lại bỗng dưng nhớ ra, trước khi tới cung yến ta từng đứng trong thư phòng cẩn thận hỏi thái tôn: "Trong cung yến có cua đúng không?"

Lúc đó thái tôn chỉ "Ừ" một tiếng, vẫn cứ chăm chú đọc sách.

Ta lại hỏi: "Cua có mấy chân?"

Thái tôn chau mày, không kiên nhẫn đặt sách xuống, hắt ghé mắt nhìn ta, ánh mắt kia chứa chút vắng lặng.

Khi ấy bé ngốc đầu còn sợ hấn nữa, đôi mắt vẫn tò mò trừng to lên chờ hấn giải đáp.

Bỗng hấn khẽ cười một tiếng: "Có sáu cái chân, hai cái càng.

Tổng cộng là tám cái."

"Tám cái chân luôn á, nó mọc chân giỏi thật đấy!" Ta cực kỳ ngạc nhiên.

Thái tôn khịt mũi, không định để ý đến ta nữa.

Nhưng mà không được mấy phút, ta lại hỏi: "Ăn có ngon không?"

.....

A Ôn sẽ vĩnh viễn nhớ, ngày ấy khi Chu Thừa Dực còn là thái tôn, trên cung yến linh đình người đã giấu một con cua vào trong tay áo mình.

Cung Trọng Hoa vào đêm, đèn đuốc chập chờn lay động, hoàng thái tôn trẻ tuổi dùng những ngón tay thon dài mạnh mẽ của mình bẻ con cua kia ra, gạch cua vàng óng nằm gọn trong lòng bàn tay, hất gior tay đưa cho bé ngốc mới mười ba tuổi, người chưa bao giờ nhìn thấy, cũng chẳng từng được ăn cua nếm thử.

Đêm thu nồng nàn, gạch cua thơm nức, bé ngốc khẽ nheo mắt lại, liếm lên bàn tay hất như một con mèo nhỏ, vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn.

Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, hoàng thái tôn lại gior tay nhéo một cái lên gò má núc ních thịt của nàng.

Xúc cảm của chút thịt được nuôi từ đồng điền tâm trong suốt ba năm qua quả thực vô cùng tốt..

Chương 2: Chương 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

3

Năm Cảnh Thọ thứ mười ba, tháng tám.

Trên triều đình đảng phái phân tranh không ngớt, bởi vì chính sự được mất, Tể chấp (*) Thái Chương đã bị Cảnh đế cách chức.

(*) Tể tướng và phó tể tướng, Xu mật sứ, Tri xu mật viện sự, Xu mật phó sứ, Đồng tri xu mật viện sự, Thiêm thư xu mật viện sự, Đồng thiêm thư xu mật viện sự; được gọi chung là Tể chấp.

Thái tử xưa giờ vẫn luôn thuận theo ấy mà hôm nay chẳng biết đã đụng phải dây thần kinh nào, dám phản bác lại Cảnh đế ngay trước mặt văn võ bá quan: "Xưa giờ Tể chấp vẫn luôn dùng lời ngay lẽ thẳng khiến người khác tâm phục khẩu phục, nay phụ hoàng lại bởi vì ông ấy nói quá thẳng mà vứt bỏ trung thần! Nếu người trong thiên hạ biết thì sẽ nói thế nào đây?"

Cảnh đế tức giận nói: "Vậy thì cứ để thiên hạ phê bình trầm, để lại hiền danh cho thái tử và Tể chấp lưu danh sách sử được chưa?!"

Thái tử lập tức quỳ xuống, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Không lâu sau thái tử bị cầm tù ở Đông Cung.

Ta mài mực cho thái tôn trong thư phòng, nghe thấy hắc cười lạnh một tiếng rồi nói với cậu mình là Trần Yển của phủ Bình Tây tướng quân: "Tổ phụ ghét nhất là hoàng tử kết bè kéo cánh, thế mà một thái tử như ông ta, ngày thường cũng chẳng thâm giao gì với Thái Chương mà lần này lại đi sò vào vảy ngược của tổ phụ, bị người khác xúi giục tới nỗi này, đúng là dốt như heo lợn!"

Thái tôn nghị sự với cậu mình, ta mài mực xong chẳng có gì làm, cả người buồn tới phát chán, chỉ đành ngồi xồm dưới chân bàn nhật vụn điểm tâm rơi trên mặt đất ăn.

Nhật hết vụn điểm tâm xong, ta chống cằm ngồi một lúc vẫn không hết chán, cuối cùng bèn giơ tay giật nhẹ ống tay áo của thái tôn.

Sau đó có một bàn tay chạm vào đầu ta rồi xoa nhẹ.

Ta ngẩng đầu lên thì thấy thái tôn đang cúi đầu nhìn mình, đôi mắt đen kịt che giấu vài vệt sáng mờ nhạt: "Đi ra ngoài chơi đi."

Giọng nói của thái tôn rất nhẹ nhàng, ta bỗng tỉnh táo cả người, lập tức bò dậy chạy biến ra ngoài trước ánh mắt kinh ngạc của ông cậu.

Ta chạy thẳng một đường tới lãnh cung, hàn huyên với Quế Hoa ma ma và mọi người một hồi, tiếp đó lại gọi đầu chải tóc cho mấy lão ma ma đã rất già yếu.

Cuối cùng lúc về ta cũng một cái giỏ không ở sau lưng.

Ma ma hỏi ta đi đâu, ta chỉ vào hướng tây của lối giữa, đoạn nói: "Hồ Thái Dịch, hái đài sen."

Ma ma nói: "Chớ có chạy lung tung, chỗ này bây giờ hỗn loạn lắm! Sau tết trung thu năm ngoái, cái thằng thái giám già Lưu Xuân kia mất tâm mất tích, cũng chẳng biết có phải rơi vào hồ chết đuối rồi không nữa."

Ta vẫy tay với ma ma: "Ma ma đừng làm con sợ, người quen là năm nào con cũng đi hồ Thái Dịch hái đài sen à? Với lại con biết bơi mà, chìm cũng không chết được."

Mặt tây của hồ Thái Dịch nằm trong ngự uyển của hoàng cung, đi dọc từ Tây Lục Viện rồi hướng về phía Khu Vạn Sinh là đến.

Hồ nước mênh mông, liễu rủ tha thướt.

Mùa sen tỏa hương thơm nức, nhưng trong đầu ta chỉ toàn nghĩ ngợi rằng ắt phải hái thêm nhiều đài sen chút, còn đủ chia cho Ngọc Xuân cô cô và mọi người.

Mấy năm rồi đi hái đài sen, ngoài ăn sống thì Ngọc Xuân cô cô còn mang đi nấu canh.

Bà ấy nói đài sen tươi non, thêm chút đường phèn vào để nấu canh thì khi uống sẽ khiến tinh thần sảng khoái cực kỳ, rất phù hợp với thái tôn.

Vừa nghe câu phù hợp với thái tôn thì đột nhiên ta hăng hái cực kỳ.

Chỉ không ngờ rằng mới đi được nửa đường lại gặp phải Tần ma ma trong cung của Trương quý phi.

Tần ma ma đối xử với mọi người rất hòa nhã, tuy bà ấy đã đi theo quý phi rất lâu nhưng xưa nay lại chưa từng phách lối kiêu ngạo.

Ấn tượng của ta với bà ấy luôn rất tốt.

Nhưng lần này lời nói cử chỉ của bà ấy lại có phần kỳ lạ, đầu tiên là hỏi ta làm việc ở Cung Trọng Hoa có ổn không, rồi lại hỏi ta sao không muốn đến Cung Chiêu Thuần của quý phi hầu hạ.

Đến cuối bà ấy còn nói: "Nghe nói gần đây ở lối giữa có một bà già họ Khương mắc phải bệnh kiệt lý, không được cứu chữa nên đã chết.

Các ma ma đã lớn tuổi cả rồi, họ vất vả nuôi con lớn như bây giờ, con có muốn bọn họ sống tốt hơn một chút không?"

Ta thành thật gật đầu: "Muốn!"

Tần ma ma rất hài lòng, bà ấy vừa định nói tiếp thì ta đã nói trước: "Nhưng họ đang sống rất tốt mà, ta thường xuyên mang đồ ăn thức uống cho họ, thái tôn điện hạ là người tốt, đối xử với A Ôn tốt cực kỳ.

Quế Hoa ma ma nói Khương ma ma chết không phải do bệnh kiệt lý, bà ấy chết vì tuổi tác đã cao thôi.

Con người ai rồi cũng sẽ có một ngày như vậy, bà ấy còn nói Khương ma ma là người có phúc, được chết già trong yên lành.

Người tốt mới có thể chết yên lành như vậy, thế nên đã là người thì không được làm chuyện xấu xa, vì làm người xấu thì sẽ bị sét đánh chết."

Tần ma ma biến sắc, ta không hề nhận ra, vẫn cứ thế nói tiếp: "Thái tôn điện hạ là người tốt, cho nên hẳn nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, A Ôn cũng là người tốt, có thể sống tới chín mươi chín đấy."

....

Sau khi chào tạm biệt Tần ma ma, ta ngân nga mấy bài hát rồi đi tới hồ Thái Dịch hái đài sen.

Nhưng không nghĩ tới vừa mới lội xuống nước thì sau lưng lại truyền đến một tiếng động lạ.

Ta nghi hoặc quay đầu, lập tức liền nhìn thấy có một cục đá đang bay về phía mình.

Cục đá đó đập thẳng vào đầu ta, máu tươi nóng hổi chảy từ trán xuống rồi len lỏi vào khóe mắt.

Tầm nhìn mơ hồ không rõ, ta chỉ lờ mờ nhìn thấy một thái giám lạ mặt lại đang vung tay ném một cục đá khác trong tay ra....

Trước khi cục đá tiếp theo bay tới thì ta đã hôn mê ngã vào hồ nước đằng sau.

Lúc này sắc trời đã sẫm tối, cạnh hồ không có người qua lại, thái giám lợi xuống nước ấn đầu của ta vào hồ mấy lần nữa rồi mới đẩy ta vào chỗ sâu trong đám lá sen.

Làm xong hết thầy gã ta mới vội vàng rời đi.

Mấy canh giờ sau, dưới màn đêm thăm thẳm, đất trời yên lặng như tờ, bé ngọc mạng lớn đang run rẩy leo lên từ phía bên kia bờ hồ.

Ta nhìn quanh bốn phía một lượt, trời quá tối, cũng quá lạnh.

Bóng cây nơi xa thướt tha là lướt trông hệt như quỷ mị.

Ta sợ tới mức lại rụt người vào hồ nước.

Chẳng biết đã ngâm mình trong nước bao lâu, đầu ta càng ngày càng nặng, càng ngày càng đau.

Cơ thể cũng lạnh cóng rét buốt, ý thức trong đầu dần trở nên mơ hồ.

Có lẽ ta sắp chết rồi, ma ma đã từng nói, lúc sắp chết con người ta sẽ nhớ tới nơi mà mình muốn về lại nhất.

Ta nhìn thấy mình của những ngày thơ bé đang cưỡi trên cổ của cha, bàn tay phe phẩy một xiên kẹo đường hồ lô ngọt ngào.

Hội chùa huyên náo tiếng người, chen tới chen lui, lúc này đoàn người diễu hành đang đi ngang qua chúng ta.

Bé trai và bé gái đang ngồi chiếc kiệu cao được trang điểm thành đồng tử và long nữ bên cạnh Bồ Tát.

Ta si mê nhìn theo bọn họ, mẹ ta đang đứng ở một bên thấy thế liền cười: "Văn Sinh của chúng ta cũng rất xinh đẹp mà, để năm sau

có hội chùa mẹ đi tìm bọn cho Văn Sinh của chúng ta đóng vai long nữ nhé."

Năm sau ta quả thật đã được ngồi trên kiệu cao, nghe mọi người thảo luận rằng bé gái đang ngồi bên trên là con gái út của nhà Quận trưởng đại nhân, tuy là đứa ngốc nhưng trông trắng nõn đáng yêu, thực sự quá xinh đẹp.

Dọc đường vẫn luôn khua chiêng gõ trống, đi đến nửa đường ta lại chợt nhìn thấy hoàng thái tôn.

Hắn đứng trong đám người, mặc một thân áo gấm kỳ lân đỏ thẫm, thân hình mạnh mẽ khôi ngô, khí chất độc nhất vô nhị.

Xung quanh bỗng trở nên cực kỳ mơ hồ, mọi thứ đều biến mất không thấy, giữa đất trời bao la dường như chỉ còn thiếu niên mặt mày u ám đang đứng sừng sững ở nơi đó, vẻ mặt hắn vẫn hờ hững như xưa.

Đôi mắt sâu thẳm kia vẫn cứ lảng lảng nhìn ta như thế, đôi môi mỏng khẽ mím lại, cất tiếng gọi sắc bén đầy đe dọa---

"A Ôn!"

Chỉ một tiếng gọi đã khiến ta đột nhiên bừng tỉnh, cơ thể vẫn còn ngâm trong nước, cái rét lạnh thấu xương truyền đến nhưng ở xung quanh ta lại là ánh lửa chói lòa.

Rất nhiều quân cấm vệ đang giơ bó đuốc vây từng lớp từng lớp quanh hồ Thái Dịch, khiến cho nơi đây sáng như ban ngày.

Hoàng thái tôn đang ở trước mặt ta, mặt mày vẫn sắc bén, sắc mặt vẫn u ám tái nhợt như khi nãy.

Sau đó hắn giơ một tay lôi ta từ mặt nước ra, ôm ta vào lòng rồi trở về Cung Trọng Hoa.

Từ ngày đó trở đi ta cảm thấy đầu óc của mình càng ngày càng
ngốc hơn.

Bởi vì thái tôn bắt đầu nói rất nhiều thứ ta nghe không hiểu được.

Hắn viết trên giấy ---

Tri kỳ bạch, thủ kỳ hắc, vi thiên hạ thức.

(*)

(*) Trích từ Đạo Đức Kinh của Lão Tử.

Dịch nghĩa: Biết trắng, giữ đen, làm phép tắc cho thiên hạ.

Tức là biết mình thông minh sáng suốt nhưng vẫn khiêm cung
như là ngốc vậ, có thể nhìn rõ mọi việc nhưng lại không lấy cái nhìn
của mình để áp đặt lên người khác, giữ phép tắc cho thiên hạ.

Cũng trong tháng đó, hôn kỳ của con gái Thước Dương đại
trưởng công chúa và Thái Thường Tự Khanh đại nhân là Lâm
Nhược Vi cùng với Tấn Vương điện hạ do Trương quý phi sinh ra
cũng đang đến gần.

Thái tôn lại viết ---

Thậm ái tất đại phí, đa tàng tất hậu vong.

(*)

(*) Trích từ Đạo Đức Kinh của Lão Tử.

Dịch nghĩa: Yêu nhiều ắt tổn nhiều.

Chứa nhiều ắt mất nhiều.

Tức là đời người có ba mươi mốt năm, trừ đi mười lăm năm tuổi
nhỏ, mười lăm năm tuổi già, là còn chừng đó năm để hỉ nộ ái ố.

Cho nên yêu được cứ yêu, nhưng yêu nhiều, có nhiều, chắc chắn cũng phải mất đi nhiều.

Không lâu sau, hôn sự của Lâm Nhược Vi và Tấn Vương điện hạ sinh ra biến cố, bởi vì có người truyền ra rằng Lâm Nhược Vi và người hầu trong phủ dây dưa với nhau, sớm đã châu thai ám kết.

Thước Dương đại trưởng công chúa vô cùng tức giận, thẳng thừng nói rằng sẽ chém ngang lưng kẻ đã tung tin đồn thất thiệt.

Trương quý phi ở trong cung cũng ngồi không yên, lệnh cho Tần ma ma dẫn nữ y tới nghiệm chứng thực hư.

Thước Dương đại trưởng công chúa tức giận cực điểm nhưng lại vẫn chịu đựng không nổi đóa.

Nữ y nghiệm thân bẩm rằng Lâm tiểu thư không hề có thai, nhưng cũng tỏ rõ rằng vị tiểu thư này đã chẳng còn hoàn bích.

Thước Dương công chúa phần nộ vùng một cái tát qua, ngày hôm sau Lâm tiểu thư treo cổ tự vẫn.

Nàng vừa chết, công chúa và Trương quý phi lập tức kết thù, hoàn toàn trở mặt.

Trong Cung Trọng Hoa, thái tôn cầm tay ta, đặt bút như nước chảy mây trôi, trên giấy viết ----

Hong sâu sẽ thấy dơ bẩn, biến thành ve sầu uống sương trong gió thu.

Cỏ úa không có ánh sáng, hóa thành đom đóm soi trăng mùa hè.

Bởi, cái trong sạch luôn hiện ra từ nơi vẩn đục, và tia sáng luôn sinh ra từ bóng tối đêm thâu.

Sau khi viết xong hắn cũng chẳng buồn ngẩng đầu, đoạn nói với Lăng Thiệu: "Diệt khẩu Phùng Thiếu Tiêu, nói với hắn rằng cô sẽ đối

xử tử tế với người nhà của hần."

Lăng Thiệu vừa toan lĩnh mệnh rời đi, giọng nói của thái tôn lại thản nhiên truyền đến: "Sau khi hần chết, cũng giết luôn vợ con của hần đi."

Ta ghé mắt nhìn thái tôn, ánh nến trong điện khẽ lay động, chiếu vào khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hần, phác họa ra đường cong sắc bén của xương hàm, lộ ra chút ý lạnh âm u.

Ta không nhin được mà muốn rút tay về: "Thái tôn, người làm chuyện xấu sao?"

Giọng nói hơi sợ sệt, ánh mắt nhìn về phía hần cũng chứa chút sợ hãi.

Nhưng không ngờ rằng hần lập tức lại nắm chặt bàn tay đang muốn rút lại của ta, hần cúi đầu nhìn ta bằng ánh mắt hờ hững: "A Ôn sợ ta sao?"

"Sợ."

"Để cô kể cho em nghe cái gì mới là chuyện xấu."

Năm cô năm tuổi, bà vú bị người khác dùng tính mạng của cả nhà uy hiếp nên đã đầu độc cô, đấy mới gọi là chuyện xấu.

Tiểu tỳ mẫu phi để lại cho cô, người đã hầu hạ bên cạnh bà ấy từ ngày còn nhỏ đó sau này cũng có thể bị người khác mua chuộc, nhân dịp cung yến lại dẫn cô tới lối giữa của lãnh cung, đây mới gọi là chuyện xấu.

Thước Dương cô mẫu đường đường là đại trưởng công chúa, thực ấp tới năm ngàn hộ, lại mưu toan khuấy mưa lộng gió kết minh với Tấn Vương, đấy mới gọi là chuyện xấu.

Em có biết tại sao cô không muốn uống chén sữa hạnh kia của bà ta không?"

"Trên cung yến của lễ Thượng Tì năm đó cũng bởi vì cô ăn phải mỡ máu hươu do bà ta đưa tới, sau đó bị cung tỳ dẫn tới lối giữa lãnh cung, cuối cùng chó ngao ngửi thấy mùi đuổi theo mà đến."

"A Ôn, biết thế nào là đủ thì không nhục, biết lúc nào nên ngừng thì không nguy, nhưng bọn họ không hiểu được đạo lý này."

Nếu đã như vậy thì cô cần gì phải khách khí với bọn họ làm gì?"

Nụ cười của thái tôn vô cùng ấm áp, nhưng cặp mắt thâm trầm kia lại có một đôi ngươi rét lạnh như băng tuyết khiến lòng người lạnh lẽo.

Hắn lại nói tiếp: "Yêu nhiều ắt tổn nhiều."

Chứa nhiều ắt mất nhiều.

Cô không tin tưởng bất kỳ kẻ nào, cũng sẽ không lại quý trọng bất cứ thứ gì nữa.

Cho nên bọn họ sẽ chết, sẽ khóc, nhưng cô thì không, vĩnh viễn sẽ không.

Người đứng ở chỗ cao, muôn đời thê lương lạnh lẽo, cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc này rồi."

"Nhưng, nhưng thái tôn điện hạ vô cùng đáng thương." Ta đỏ mắt, lắp bắp nói.

Thái tôn nhăn đôi mày lại, nét mặt cũng hơi dịu xuống: "Sao cô lại đáng thương? Người đáng thương là A Ôn, suýt chút nữa ngay cả mạng cũng mất."

Ngón tay hắn chạm vào đầu ta, vết sẹo bị giấu sau mái tóc vẫn còn hơi đau nhức.

Ta kéo tay hẳn lại: "A On không đáng thương, A On thích Quế Hoa ma ma, còn thích cả Ngọc Xuân cô cô, cũng thích thái tôn nữa.

Trong lòng có người thích, cũng được người khác thích thì đâu có đáng thương."

Suy nghĩ một hồi sau ta lại nói: "Thái tôn điện hạ có thể không quý trọng thứ gì, cũng có thể không có người để gửi lòng tin, như vậy cũng chẳng sao hết.

Sau này A Ôn sẽ càng thích thái tôn, cũng tin tưởng thái tôn hơn, như vậy thì thái tôn sẽ đỡ hơn nhiều, hẳn là sẽ không quá đáng thương đâu."

Lời của bé ngọc chọc hoàng thái tôn cũng phải cong khóe môi lên cười, tay hẳn mò mẫm trên vành tai ta, lúc sau lại khẽ cười một tiếng: "Được, vậy A Ôn phải nhớ rõ lời mình nói đấy nhé.

Có ăn vụng điểm tâm cũng đừng quên để lại cho cô một miếng."

Chương 3: Chương 3

Tài ebook: dtv-ebook.com

4

Năm Cảnh Thọ thứ mười bốn, trên thọ yến của hoàng đế, Thái tôn dâng một bộ thu cúc đồ, Cảnh đế xúc cảnh sinh tình, nhớ tới Hiếu Văn hoàng hậu cũng từng vô cùng yêu thích hoa cúc.

Ngay sau đó thái tử đã bị cầm tù gần một năm, được hạ chỉ phóng thích.

Cùng năm đó Cảnh đế nói hoàng thái tôn đã qua mười sáu, cũng đã đến tuổi tuyển phi.

Nhất thời danh sách tên tuổi và chân dung của các vị tiểu thư nhà quan bay về Cung Trọng Hoa cứ như tuyết rơi đầu mùa.

Cũng trong năm ấy, tôn thất của Quảng Vương ở vùng Giang Bắc vì cưỡng ép trưng thu thuế má mà gây ra gần trăm vụ án mạng, vô số bách tính vào kinh kiện cáo bị chặn giết ở nửa đường.

Quảng Vương là ông vua không ngại ở vùng Giang Bắc, thế lực chiếm giữ khắp nơi.

Ông ta nay đã hơn năm mươi, là con trai của tiên đế, là anh trai của Cảnh đế, năm đó đã từng phát binh giúp đỡ Cảnh đế đăng vị.

Khi xảy ra chuyện này, phản ứng đầu tiên của mọi người đều là dè chuyện xuống cho qua.

Mãi đến khi Giang Bắc xảy ra bạo loạn, Ngự sử đài vạch tội Tam ty(*) coi thường mạng người, dẫn đến việc bách tính vào kinh kiện cáo cùng đường bí lối, cuối cùng đâm chết ở tượng sư tử đá trước cổng phủ Tông chính.

Cảnh đế nổi trận lôi đình!

(*) Tam ty: Diêm thiết, Bộ Hộ, Độ chi phụ trách chủ quản đại quyền tài chính, hiệu xưng Kế tỉnh.

Văn võ bá quan cả triều lại không có một ai chịu đứng ra thỉnh mệnh tới Giang Bắc điều tra thuế thu.

Thái tử và các vị hoàng tử đều giữ im lặng, cuối cùng chỉ có hoàng thái tôn mười bảy tuổi đứng ra.

Lúc rời đi hần dẫn theo rất nhiều người, có Lăng Thiệu, có Bảo Ninh và Vân Đài tỷ tỷ, còn có cả quan viên văn võ mà Cảnh đế điều động.

Khi ta nói với đôi mắt đỏ hoe là mình cũng muốn đi theo, thái tôn không đồng ý, hần nói: "Giang Bắc bạo loạn, bách tính đã chịu đựng tôn thất lâu như vậy rồi, lần này đi không khác gì đầm rồng hang hổ.

A Ôn cũng không muốn liên lụy cô đúng không?"

Chỉ một câu liên lụy này đã khiến ta hoàn toàn bỏ cuộc.

....

Thái tôn xuất phát vào tháng năm, lúc hần trở về đã là tháng mười một.

Mới có nửa năm mà đã chết một vị Trung thư bình chương, sau đó lại thêm một vị chính nhị phẩm Học sĩ.

Ngay cả Vân Đài tỷ tỷ cũng không thể sống sót trở về.

Bảo Ninh tỷ tỷ nói bọn họ gặp ám sát lúc nghỉ ở Vạn hộ phủ, Vân Đài tỷ tỷ chết vì bị ngộ thương.

May thay cuối cùng bằng chứng về việc đánh thuế cắt cổ đã vô cùng xác thực, hoàng đế bí mật điều động người của Giám sát viện

tiềm nhập Giang Bắc, đại công tử của phủ Bình Tây tướng quân tự mình lãnh binh.

Dòng tộc tôn thất của Quảng Vương bị nhổ sạch tận gốc, giết không tha.

Sự phẫn nộ của dân chúng dần lắng lại, hoàng thái tôn Chu Thừa Dực lấy được dân tâm, cũng lấy được thánh tâm.

Đây là bước đầu tiên hần chuẩn bị để đặt chân trên triều đình.

Một năm tiếp đó, hần trước hết là vào Trữ chính viện làm quan xử án, sau đó lại tiếp quản chức vị chỉ huy sứ của Kinh vệ sở.

Hần ngày càng bận rộn, ngày càng nghiêm túc, mặt mày thâm trầm, tâm tư sâu nặng.

Chu Thừa Dực rốt cuộc từng bước thâm nhập, ăn sâu bén rễ, khiến cho văn võ bá quan đều hiểu rằng dưới gối của Cảnh đế, ngoại trừ Tấn vương có thể lực nhà mẹ đẻ lớn mạnh, Hàn vương tay cầm binh quyền, Tề Vương khôn khéo nhanh nhẹn, thì còn có một vị hoàng thái tôn nay đã trưởng thành, khiến cho người người khiếp sợ.

Kể từ đó vị trí của thái tử lại càng vững chắc hơn.

Mọi người trong kinh thành bắt đầu sợ hãi thái tôn.

Hần có thủ đoạn và mưu lược, đôi mắt lạnh lùng thăm thăm như vực sâu, ẩn chứa sự âm u và băng hàn, ngay cả Thước Dương đại trưởng công chúa cũng không dám lại gây chuyện với hần nữa.

Sau khi trưởng thành ta rất ít khi có thể nhìn thấy hần, hần không có nhiều thời gian đọc sách trong thư phòng, ngày nào cũng đi sớm về trễ, có đôi khi còn chuẩn choáng men say.

Chỉ có một lần hần về sớm hơn chút, lệnh Ngọc Xuân cô cô gọi ta đến thư phòng để mài mực.

Ta vui tươi hơn hờ chạy tới, líu ra líu ríu giống như có chuyện nói mãi cũng không hết.

Hần yên lặng nghe ta nói mấy chuyện làm nhảm, sau đó nắm tay ta viết chữ trên mặt giấy.

Dáng người của thái tôn cao lớn, hần mặc áo choàng màu xanh đen, chi lan ngọc thụ, phong lưu thanh nhã, trên người hần luôn có một mùi hương mát lạnh.

Hần viết trên giấy ---

Kẻ bạo ngược tất chết yếu, kẻ thành công tất sẽ bại, cho nên đạo trời kỵ vẹn toàn, quẻ cuối là vị tể (*)

(*) Quẻ vị tể: việc chưa xong, cần phải xem xét cẩn thận, kỹ càng mọi việc trước khi hành động.

Ta hỏi thái tôn mấy chữ này có nghĩa là gì?

Mặt mày sắc bén của hần khẽ dịu lại mấy phần, có lẽ là bởi cảm thấy ta khờ dại, giải thích cũng không thông, thế nên không trả lời mà chỉ cười nhẹ nhìn ta rồi hỏi: "Mực từ vùng Tề Lỗ ăn có ngon không?"

Lúc này ta mới phát hiện mực mà mình vừa nếm có mùi vị khác ngày thường, vậy nên ta lại dùng ngón tay chấm một cái rồi ngậm vào miệng.

"Hơi đắng, còn có vị chát nữa."

"Ừ, khói tro thiêu ra từ gỗ thanh tùng, cộng thêm bát bảo ngũ tạng, có tác dụng làm thanh nhiệt khử hỏa."

"Thanh nhiệt khử hỏa? Vậy thái tôn cũng nếm thử đi."

Hai mắt ta tỏa sáng, vội vã giơ tay chấm mực rồi đưa tới bên môi hẳn.

Hắn nhìn ngón tay nhỏ xíu kia, bất chợt lại bật cười, cặp mắt đào hoa thoáng qua nét ranh mãnh, cất giấu chút ánh sáng rơi vụn, sau đó môi mỏng hé ra ngậm lấy ngón tay của ta.

Đầu ngón tay có cảm giác hơi ngứa, hình như thái tôn đã mút nhẹ một cái.

Ta cười khúc khích rút tay lại.

Hắn buông lỏng ngón tay của ta rồi chậm rãi tiến đến trước mặt, sắc môi hồng nhuận, ánh mắt u ám sâu thẳm, giọng nói cũng hơi khàn ---

"A Ôn nói dối, mực này rõ là ngọt, có đắng đâu?"

Ta ngạc nhiên cực, lại giơ tay chấm mực rồi ngậm trong miệng nếm thử.

"Sao lại thế, nó đắng mà, chát nữa."

"Thật sao?"

Giọng nói của hắn lại khàn thêm mấy phần, hắn dùng một tay đỡ lấy đầu ta, nhìn ta chăm chú, đôi hàng mi rủ xuống, đôi môi ấm áp khẽ chạm vào môi ta.

"Há miệng ra, để cho ta nếm thử chút."

....

Ta sửng sờ, không thể ngờ rằng thứ hắn muốn nếm lại ở trong miệng của ta.

Cuối cùng ta ghen một hơi, đỏ mặt ngửa đầu hỏi hắn: "Thái tôn, mực đắng đúng không?"

"Chưa có nếm ra, để ta xác thực lại đã."

Đôi mắt màu nâu đậm của hắn như được phủ lên một lớp sương mù, giọng nói khàn khàn, hắn cầm tay của ta đặt trên người mình....

Đến cuối thái tôn khẽ phát ra một tiếng nghẹn ngào, lắng lại một lúc mới khàn giọng nói với ta: "A Ôn, cô sắp tuyển phi."

"Ừm?"

Ta nhìn hắn đầy nghi hoặc: "Em biết nha, Ngọc Xuân cô cô nói hồi thái tử bằng tuổi người thì người cũng hai tuổi rồi."

Hoàng thượng tạm định là nhà Phó Tế đại nhân và phủ Bình Tây tướng quân, biểu tiểu thư của phủ tướng quân là con gái của cậu người, tất cả mọi người đều nói thái tôn sẽ chọn biểu muội đấy."

"Bé ngọc."

Hắn khẽ hừ một tiếng, cơ thể hơi ngửa ra sau, tay hắn ôm lấy eo của ta nhẹ nhàng nhéo một cái.

"Gầy, thư phòng không có điểm tâm để ăn à?"

"Thái tôn điện hạ không ở đây, Ngọc Xuân cô cô sẽ không mang hộp đồ ăn đến đâu."

Ta nằm nhoài lên người hắn, chống cằm chau mày, hơi có chút phiền muộn.

"Ồ, vậy thì đúng rồi, dù sao ở Cung Trọng Hoa này chỉ có cô và phi tử của cô mới có thể muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn ăn thế nào thì ăn thế đó thôi."

Thái tôn liếc mắt nhìn ta, vẻ mặt lười biếng, ý vị thâm trường.

Ta sừng sốt một lúc, vừa suy tư vừa cho ngón trỏ vào miệng khẽ cắn.

...

Hôm sau hiếm có ngày thái tôn không ra ngoài.

Buổi trưa thoáng cái đã qua, hắc vẫn luôn đọc sách trong thư phòng.

Không bao lâu sau Ngọc Xuân cô cô lại mang hộp điểm tâm sơn son thiếp vàng kia đến, sáu loại điểm tâm tinh xảo được bày biện bên trong.

Đợi bà ấy vừa đi ta lập tức giơ tay lấy bánh như thường lệ, ấy mà lần này lại bị thái tôn cầm sách gõ một cái.

"Buông."

"Thái tôn."

"A Ôn, lúc trước cô niệm tình em tuổi nhỏ nên dung túng em rất nhiều.

Nhưng bây giờ em đã lớn rồi, mà nếu đã là người của cung Trọng Hoa thì sau này quy củ nào em nên tuân thủ thì vẫn phải tuân thủ."

"Thái tôn."

Ta hơi luống cuống, không biết tại sao hắc lại đột nhiên trở nên nghiêm khắc như vậy, vì thế ta vươn một ngón tay ra: "Em chỉ ăn một miếng thôi."

"Không được."

"Thái tôn, xin người đấy."

"Không xin xỏ gì hết." Hoàng thái tôn còn chẳng thèm ngẩng đầu, giọng nói lạnh lùng vô tình.

Thừa dịp hăn không để ý, ta bỗng nhiên vươn tay ra cầm một miếng bánh đậu đỏ rồi trực tiếp nhét vào miệng.

Hoàng thái tôn:...

Cuối cùng ta bị hăn gõ vào đầu, bị phạt ôm đầu ngồi xồm một canh giờ.

Thái tôn đứng trước mặt ta, chậm rãi ngồi xuống rồi thở dài một tiếng: "A Ôn, cô đã từng nói trong Cung Trọng Hoa này chỉ có cô và phi tử của cô mới có thể muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, em có hiểu không?"

"Hiểu."

Ta khóc nức nở hỏi hăn: "Vậy em có thể làm phi tử của người không?"

Mày kiếm của thái tôn hơi nhướng lên, dường như vô cùng kinh ngạc: "Em nói lại lần nữa xem nào."

"Em có thể làm phi tử của người không?"

Ta ngẩng đầu nhìn hăn, thấy vẻ mặt hăn hơi khó xử bèn tủi thân nhắc nhở hăn: "Em đã cứu người, người quên rồi sao?"

"Thi ân cầu báo?"

"Có được không?"

"Cũng không phải không được."

Chu Thừa Dực thông thả ung dung, cười đến vô cùng ấm áp: "Muốn làm phi tử của cô cũng không phải dễ như thế."

Nếu A Ôn đã ngỏ lời thì không được đổi ý đâu."

Mấy ngày sau thánh chỉ truyền xuống.

Hoàng thái tôn tuyển phi, không chọn tiểu thư của nhà Phó Tể đại nhân, cũng không chọn biểu muội của mình.

Hắn thượng tấu xin hoàng thượng cho cưới con gái của Trung thư Dư bình chương đại nhân ở vùng Giang Bắc.

Thái tôn nói thẳng, Dư đại nhân hy sinh vì nhiệm vụ trong lần điều tra thuế thu ở Giang Bắc, trước khi chết không yên lòng gia quyến nên đã phó thác con gái cho hắn chăm sóc.

Bình chương chính sự là chức quan từ nhất phẩm, nếu để con vợ cả làm trắc phi thì khó tránh khỏi cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, môi hở răng lạnh.

Lời này truyền ra cả triều văn võ bá quan không ai là không xúc động, tán dương thái tôn có lòng nhân từ chính trực.

Cảnh đế đồng ý.

Nhưng mà bởi Dư tiểu thư phải để tang ba năm, lúc đó thái tôn đã qua hai mươi rồi.

Vì vậy Cảnh đế quyết định để thái tôn nạp phi trước.

Cũng chẳng biết thái tôn chu toàn thế nào, mấy hôm sau hoàng đế có lệnh muốn gặp ta một mặt.

Trên đại điện, ta quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu.

Chỉ nghe thấy giọng nói của hoàng đế hơi hiện không vui: "Thật sự không phải kẻ ngốc sao?"

Ta hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn thấy thiên uy, còn thấy cả thái tôn đang đứng một bên, trên người mặc cửu mãng kim bào, thân hình cao lớn mạnh mẽ, hắn bình tĩnh hành lễ với hoàng thượng ---

"Hoàng tử phụ chớ có dọa nàng, nàng nhất gan nhưng thật sự không ngốc, chỉ là tâm tư thuần thiện thôi."

"Nhát gan thì sao mà làm phi tử của con được."

"Thừa Dực thích nàng."

Giọng nói của hoàng thái tôn tràn đầy khẩn thiết: "Khi còn bé hoàng tổ mẫu từng nói với con, sinh ở hoàng gia, ưu tư dùng người, thức khuya dậy sớm, nếu ngay cả một cô nương mình thích cũng không có thì cần thứ quyền lực chí cao kia để làm gì, con vẫn luôn nhớ lời bà nói."

Quả nhiên nói đến Hiếu Văn hoàng hậu, nét mặt của hoàng đế lập tức lộ vẻ xúc động, ngữ khí cũng dịu hơn: "Con muốn cưới con gái của Dư bình chương, trăm đồng ý."

Vốn sẽ định chọn quý nữ có gia thế tốt làm trắc phi cho con, vậy mà bây giờ con lại chọn một người có xuất thân thấp hèn, sau này ngay cả một nhà vợ quyền thế cũng không có."

"Hoàng tổ phụ vẫn đang độ tuổi xuân, thừa ngự tứ hải, thiên hạ này là thiên hạ của nhà họ Chu, hoàng tử hoàng tôn của Đại Nghiệp ta không cần dựa vào nhà vợ quyền thế!"

Giọng điệu của Chu Thừa Dực thản nhiên, tuy không đồng tình nhưng lại có thể khiến Cảnh đế vô cùng vui vẻ, mặt mày mừng rỡ, liên tục nói ba chữ tốt.

Cuối cùng ngay cả thái độ của ông ấy với ta cũng hiền hòa hơn rất nhiều, dặn dò ta phải làm phi tử của thái tôn cho tốt, sau này con cái đầy nhà.

Chu Thừa Dực dẫn ta rời khỏi Điện Thái Cực.

Đi được nửa đường thì hắn kéo tay ta lại, cảm nhận được lòng bàn tay ta ẩm mồ hôi thì không khỏi cười khế: "Sợ cái gì, có cô ở đây rồi."

Đầu óc của ta dường như vẫn còn ở lại Điện Thái Cực, không nhìn được mà nói: "Vừa nãy điện hạ nói em không phải kẻ ngốc."

"Ừ?"

"Em cũng thấy em không phải kẻ ngốc." Ta nghiêm túc nói.

Hắn khịt mũi, có chút buồn cười nói: "A Ôn, em đúng là bé ngốc."

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1.

Toàn Cầu Xâm Nhập

2.

Cô Vợ Mẹ Tôi Chọn

3.

Trùng Sinh Cua Đổ Phản Diện Bệnh Kiêu

4.

Sau Khi Ta Sát Phụ Chứng Đạo

=====

"...."

Thấy vẻ mặt của ta đột nhiên mất mát, hắn lại cười một tiếng:
"Chẳng qua từ nay về sau em chính là bé ngốc của mình cô."

Chương 4: Chương 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

5

Ta trở thành phi tử của hoàng thái tôn.

Tối hôm đó Ngọc Xuân cô cô tắm rửa sạch sẽ cho ta, mặc quần áo thơm tho đẹp đẽ rồi đưa ta tới tắm cung của thái tôn.

Thái tôn quả nhiên rất tuân thủ hứa hẹn, trên bàn bày biện sáu loại điểm tâm khác nhau, trong mâm đầy ắp củ lạc, quả táo, long nhãn.

À, còn có một bầu rượu và một ngọn nến đỏ đang cháy.

Lúc thái tôn đẩy cửa vào, ta đang nhét đầy đồ ăn vào miệng, vỗ nhẹ vào hai má đang căng phồng của mình và cười với vẻ mặt ngốc nghếch.

Hắn nhướng mày, ánh mắt sâu xa, bước tới ngồi vào bàn rồi kéo ta vào lòng.

Bàn tay hắn xoa nhẹ lên khuôn mặt của ta, hắn giễu cợt nói: "Chuột nhỏ chui ở đâu ra, lại ăn vụng rồi."

Ta trừng mắt nhìn hắn, nuốt đồ ăn trong miệng xuống rồi mới nghiêm túc nói: "Em không phải chuột, cũng không có ăn vụng, Ngọc Xuân cô cô nói đây đều là của em."

"Ừ, tất cả đều là của em, có ngon không?"

"Ngon!"

"Cho cô nếm thử."

Ta ngồi ở trên đùi thái tôn, nghe vậy toan giơ tay muốn cầm điểm tâm trên bàn nhưng lại bị hấn nắm chặt lấy.

Dưới ánh nến đỏ, hấn nhìn ta, trong mắt chứa đầy ý cười.

Ta hơi kinh ngạc, chần chừ nói: "Muốn nếm ở trong miệng A Ôn sao?"

"Ừ."

"Nhưng em đã ăn hết rồi, nuốt cả luôn."

Vừa nói dứt lời ta đã hé miệng ra cho hấn nhìn.

Thái tôn lại cười, hình như đêm nay hấn có vẻ rất vui, nụ cười trên miệng mãi vẫn chưa tắt.

"A Ôn bôi son sao?" Giọng nói của hấn vô cùng dịu dàng.

Ta vội vàng gạt đầu, thoáng chút ảo não: "Đúng đúng, Ngọc Xuân cô cô bôi cho em, cô cô nói phải để thái tôn xem, nhưng lại bị em ăn hết rồi."

"Đâu có, trên miệng em vẫn còn này, A Ôn ngoan quá, còn biết để lại cho cô."

Giọng nói của hấn trầm thấp, ngón cái mơn trớn môi của ta, ánh mắt đảo qua trông cực kỳ sâu thẳm.

Đôi mắt ta liếc qua liếc lại, dường như đã hiểu ra gì đó: "Thái tôn muốn nếm son của A Ôn sao?"

"Muốn, A Ôn có cho ta nếm không?"

"Có nha."

Ta trịnh trọng gạt đầu, sau đó nhìn chằm chằm vào đôi môi hồng nhuận của hấn, chủ động rướn người lên hôn hấn.

Thái tôn lại dùng hai ngón tay kẹp lấy má của ta, chuyển mặt của ta hướng qua mặt bàn.

Trên bàn tràn đầy hoa quả và điểm tâm, dưới ánh nến đỏ còn có một bình rượu tỏa ra ánh ngọc.

Thái tôn rót một ly rượu đặt gần khóe môi ta: "Ăn điểm tâm rồi mà sao có thể không uống rượu được? A Ôn ngoan, há miệng."

Giọng nói chứa đầy phần dỗ dành, ly ngọc giơ lên, ta lập tức há miệng theo bản năng.

Đây là lần đầu tiên trong đời ta uống rượu, vừa nuốt xuống cổ ta đã hối hận, vị rượu cay làm khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm lại, liên tục hà hơi.

"Cay..."

Lời còn chưa dứt, thái tôn hôn lên môi của ta.

Cũng chẳng biết có phải vì đã uống ly rượu kia không mà không hiểu sao ta thấy người nóng ran.

Trong lúc ý loạn tình mê, ta mơ hồ nhớ tới lời dặn của Ngọc Xuân cô cô, rằng rượu trên bàn là rượu hợp cần, cần cả hai người cùng uống.

"Thái tôn, rượu..."

"Cô không cần."

Hơi thở ấm nồng của hắn phả lên cổ ta, nói với cái giọng hơi khàn: "A Ôn, đêm nay xin em lượng thứ cho."

....

Năm Cảnh Thộ thứ mười sáu, long thể của hoàng đế có bệnh nhẹ, sau khi lành bệnh hoàng đế đã đến Đạo quán hoàng gia, vào

Huyền điện của Đại Nghiệp để trai giới (*) tu thân.

(*) trai giới; chay tịnh (thời xưa khi cúng quý thần, ăn mặc nghiêm chỉnh, bỏ hẳn mọi đam mê như; không uống rượu, không ăn đồ mặn...biểu thị sự thành kính)

Trữ chính viện bị bãi bỏ, đổi thành Trữ khánh sử tư.

Hoàng thái tôn lên hàng chính nhị phẩm, cùng thái tử giám quốc.

Triều đình gió nổi mây phun, người có mắt tinh tường đều nhìn ra được đây là hoàng đế đang ủy quyền cho thái tử, có lòng muốn khảo nghiệm trữ quân.

Thái tử không hề dám lười biếng, chong đèn thâu đêm, thức khuya dậy sớm, sau này còn dứt khoát ở lại Trữ khánh sử tư để tiện cho chuyện triều chính.

Khoảng thời gian đó thái tôn cũng hiếm khi trở về.

Ta ăn ăn uống uống ở Cung Trọng Hoa rất thoải mái an nhàn, Ngọc Xuân cô cô chê cười ta lên rất nhiều cân, sợ là không bao lâu nữa lại phải đo kích thước may quần áo mới thôi.

Bà ấy còn nói là hai gò má ta hồng hào, khí sắc vô cùng tốt.

Ta suy nghĩ một lúc mới nghiêm túc nói: "Vì thái tôn không có ở nhà, con ngủ ngon.

Ngủ chung với thái tôn quá mệt mỏi, lần nào đến rạng sáng con cũng run chân không dậy nổi.

Lần trước rõ ràng người nói ở Trữ khánh sử tư mấy ngày mệt cực kỳ, muốn đi ngủ sớm một chút.

Thế mà cuối cùng A Ôn khóc lóc cầu xin người mãi người mới bằng lòng dừng lại, thực sự là làm con mệt gần chết..."

Ta nói rất hăng say, Ngọc Xuân cô cô lại vội vàng bịt miệng ta lại: "Tổ tông ơi, con đừng có nói mấy chuyện này ở ngoài đấy nhé!"

Cảnh để trở về từ Huyền điện Đại Nghiệp đã là bốn tháng sau đó.

Thái tôn cũng đã quay về Cung Trọng Hoa nhưng thái tử lại vẫn bận rộn như trước, bởi vì hoàng đế rất hài lòng với hiệu quả giám quốc của y nên vẫn giao cho y rất nhiều chuyện để xử lý.

Nhưng có lẽ một vài quan viên trong triều đều hiểu rõ lòng, ở Trữ Khánh sử tư thái tử và thái tôn thường xuyên bất hòa vì chuyện triều chính, hai cha con giương cung bạt kiếm, quan hệ cực kém.

Thái tôn rất mệt mỏi, hắn vừa trở về liền triệu kiến cậu ruột Trần Yến ở thư phòng, sắc mặt u ám nói gã phụ tá tên Vu Hoài Tông ở bên cạnh thái tử là kẻ tiểu nhân gian trá xu nịnh, người này không thể giữ lại được.

Mấy năm gần đây thái tôn đã đứng vững trong triều, cũng đã có một ít thế lực.

Nhưng ám sát phụ tá của Đông Cung thực sự rất khó khăn, thực tế người nọ còn là tâm phúc của thái tử, hai người cả ngày như hình với bóng.

Mọi chuyện còn cần bàn bạc kỹ hơn.

Sau khi cậu rời đi, trong điện yên tĩnh lạ thường, thái tôn mệt mỏi xoa ấn đường.

Ta đứng ngoài điện thò đầu vào nhìn hắn, bắt chước tiếng chuột kêu lên một tiếng ---

"Chít chít chít."

Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt phút chốc trở nên dịu dàng, mặt mày sắc bén cũng dần tràn ngập ý cười.

"A On, lại đây."

Ta đi qua ngòai vào lòng hắ, ôm lấy cổ hắ rồi nhìn hắ cười khúc khích: "Em bắt chước có giống không?"

"Không giống, Cung Trọng Hoa nào có chuột."

"Hừ! Vậy người thấy có giống không?"

Ta trợn mắt lên, môi trên cắn môi dưới, để lộ ra hai cái răng cửa.

"Giống."

Thái tôn buồn cười, ôm eo của ta xích lại gần hắ hơn, hơi thở ấm nóng phả lên vành tai ta, hắ thấp giọng nói: "Có nhớ ta không?"

Ta thấy hơi nhột nên bèn đẩy hắ ra.

Hắ nhướn mày, bất mãn nhìn ta: "Không nhớ sao?"

"Nhớ mà, nhưng mỗi lần nhớ người thì em lại muốn ăn, Ngọc Xuân cô cô và các tỷ tỷ chê cười em lại mập lên rồi."

Em cũng sợ người chê em béo cho nên cố gắng chịu đựng không nhớ người nữa, vậy thì cũng sẽ không thèm ăn."

Ta nghiêm túc trả lời hắ, ấy mà hắ lại chau mày lại, có vẻ không vui nói: "A Ôn thế nào ta cũng thích, em không cần để ý mấy cái đó." Nói xong tay hắ lại sờ lên hông ta, bổ sung thêm một câu nữa: "Béo thêm tí nữa cũng không sao, dù thế nào cô cũng có thể ôm em lên mà."

Đột nhiên ta cảm động vô cùng, dán mặt lên má hắ: "Thái tôn, A Ôn thích người lắm, người tốt nhất trên đời luôn."

Bây giờ em muốn ăn chân giò."

Thái tôn cười, đứng dậy giơ tay ôm lấy ta, giả bộ ôm luôn vào phòng ngủ.

Ta nghi ngờ nói: "Ồi, người không đưa em đi ăn chân giò sao?"

"Có ăn, nhưng mà cô cũng đói bụng.

Vốn là có thể chịu đựng thêm một lúc mà A Ôn lại bỗng nói thích cô nhất, tự nhiên lại thấy đói hơn."

....

Từ sau khi Cảnh đế trở về từ Huyền điện Đại Nghiệp, có thái tử tiếp tục giám quốc nên ngày thường ông ta cũng không có gì làm, chẳng biết thế nào lại chợt nhớ tới rồi lập tức ban cho thái tôn hai vị tỳ nữ.

Trên danh nghĩa là tỳ nữ nhưng dung mạo của hai cô này lại không hề tầm thường, da trắng nõn nà, xinh tươi lộng lẫy.

Thái tôn trai tráng trẻ tuổi, tiểu thư nhà họ Dư lại chưa chịu tang xong, số người muốn dâng người đẹp tới cho hắn không phải là ít.

Người ngoài thì còn có thể từ chối, nhưng hoàng tổ phụ ban thưởng thì lại không thể không nhận.

Chẳng qua hắn chưa từng triệu kiến bọn họ lần nào thôi.

Ta không hiểu, có lần ta hỏi hắn: "Các tỳ ấy trông đẹp lắm, hôm đó A Ôn cũng thấy rồi, thái tôn không thích sao?"

"Không thích."

"À, thái tôn thích tỳ tỳ nhà họ Dư cơ."

Ta tự định nghĩa, cần mỗi, vẻ mặt hơi hiện cô đơn.

Thái tôn nghe vậy liền đặt quyển sách trên tay xuống, cười hỏi ta: "Em ghen à?"

Ta không vui: "Hôm đó đột nhiên em mới nhớ, sau này tỷ tỷ nhà họ Dư sẽ làm thái tôn phi, vậy tỷ ấy và em giống nhau rồi."

Thái tôn sẽ ngủ chung với tỷ ấy, sẽ dỗ dành, sẽ ôm tỷ ấy.

Vừa nghĩ như thế thì trong lòng em khó chịu lắm.

Thái tôn, có phải A Ôn không nên như vậy không, như vậy là không đúng."

"Bé ngọc."

Hắn khẽ cười một tiếng, sờ lên đầu ta, ánh mắt thâm trầm bình thản: "Cô đảm bảo với em, cho dù sau này cô cưới tiểu thư nhà họ Dư thì cô cũng sẽ không thích nàng ta như thích em đâu."

"Nhưng, như vậy là không tốt, tỷ ấy sẽ rất đáng thương."

"Đáng thương? Không, nàng ta không đáng thương chút nào cả."

Nhà họ Dư cần một chỗ dựa, nàng ta là con vợ cả của Dư bình chương, cũng nên hiểu rằng tại sao mình lại gả cho cô, cô có thể cho nàng ta một chỗ đứng vững chắc nhưng ngoài cái đó ra thì nàng ta cũng không nên quá tham lam."

"Nhưng...."

"Không nhưng nhị gì cả."

A Ôn, cô đã từng nói cô sẽ không tin tưởng bất kỳ kẻ nào, thiên hạ nhốn nháo, đều là vì lợi ích cả thôi.

Trừ em ra cô không tin bất kỳ người phụ nữ nào hết."

Nếu cẩn thận suy tư thì hẳn bằng lòng tin ta rất có thể vì ta chỉ là một kẻ gốc tâm tính thuần thiện.

Nhưng lúc này bé gốc không biết, nàng chỉ thấy đôi mắt lạnh lùng của thái tôn chứa đựng bóng dáng của nàng, ánh mắt như vậy thật sự khiến nàng khó mà chống đỡ, bé gốc trịnh trọng nói: "Thái tôn, trừ người ra A Ôn cũng không tin bất kỳ người đàn ông nào hết."

....

Năm Cảnh Thọ thứ mười sáu, ngay vào cuối năm lại có bất ngờ xảy ra, vội vàng tới nỗi không kịp chuẩn bị.

Một số lượng lớn quân cấm vệ phong tỏa Đông Cung, cũng phong tỏa cả Cung Trọng Hoa.

Thái tôn không có ở đây, khắp nơi đều là hỗn loạn, Ngọc Xuân cô cô nói hẳn đi gặp bề hạ.

Hoàng đế nhận được mật báo, trong Đông Cung có giấu long bào.

Ấy mà đúng lúc này quân cấm vệ còn thật sự tìm ra một chiếc áo bào màu vàng có thêu chín con rồng trong tấm cung của thái tử.

Thái tử giám quốc, thế nhưng lại giám sát ra cả lòng mưu phản đoạt vị.

Sắc trời dần nhá nhem tối thái tôn mới quay về, hẳn ngồi một mình trong thư phòng rất lâu.

Lúc ta tới tìm hẳn, đẩy cửa điện ra lại thấy hẳn ngồi trên mặt đất, hờ hững ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng ẩn hiện trong bóng tối, từ xương mày sắc bén đến quai hàm lạnh lùng tạo thành một đường vòng cung, một nửa bị che giấu trong bóng đêm, một nửa phản chiếu dưới ánh đèn mờ ảo.

Khuôn mặt đẹp để độc nhất vô nhị ấy lạnh lùng băng sương.

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, mặt không hề có cảm xúc.

Ta đi tới quỳ trước mắt hắn, nói khẽ: "Thái tôn, người có đói bụng không?"

Hắn chỉ yên lặng nhìn ta, đôi mắt như sương lạnh kia không hề có chút độ ấm nào, cuối cùng hắn cười lạnh một tiếng: "A Ôn, cô bại."

Người ở chỗ cao, muôn đời vắng lặng.

Hắn đã chuẩn bị đầy đủ, trải qua vô số âm mưu và phản bội, mưu tính tường tận, cửu tử nhất sinh, không dễ dàng gì mới có được vị trí hôm nay, vậy mà cuối cùng vẫn bị kéo vào vực sâu.

Cảnh đế không muốn gặp hắn.

Hoàng tử phụ ngày thường vô cùng xem trọng hắn, nhưng trước tiên ông ấy vẫn là một vị đế vương.

Vị đế vương đã tới tuổi lục tuần có sự ngờ vực của riêng mình, có đoán chừng hoài nghi, có đề phòng cảnh giác.

Bất luận là kẻ nào ngấp nghé hoàng vị của ông ấy đều sẽ thể nghiệm được cái gì gọi là hoàng gia vô tình.

Bất luận là kẻ nào.

Hoàng thái tôn bật cười thành tiếng, cười chế giễu, cười phá lên, cười không cam lòng, đến cuối lại biến thành cười tuyệt vọng.

"Bại bởi một kẻ ngu xuẩn như vậy, mạng của cô và ông ta buộc chặt cùng một chỗ, vinh nhục liền nhau, cô trải từng đường từng bước cho ông ta, thế nhưng kết quả là cha của ta lại dốt như heo lợn..."

Ta hơi sợ, sợ một thái tôn kiên quyết mà tuyệt vọng như thế.

Ta cầm tay hắn rồi đặt lên bụng mình ---

"Thái tôn không bại, trong bụng A Ôn có bé con của người."

Bụng mới mang thai bốn tháng còn chưa quá lớn, vẻ mặt không cảm xúc của thái tôn thoáng chốc đã dịu lại, rồi lại nhanh chóng hóa thành vẻ âm u hơn nữa.

"Cô có lỗi với nó."

....

Đêm đó Cung Trọng Hoa nổi lửa.

Bởi vì hoàng đế hạ lệnh phong tỏa, không cho phép bất cứ kẻ nào ra vào nên ngọn lửa càng lúc càng dữ dội.

Trong màn đêm thăm thẳm ấy, nó bay thẳng lên trời, sáng rọi như ban ngày.

Là thái tôn phóng hỏa.

Ta biết hắn đang đợi một cơ hội.

Nếu có người tới dập lửa thì nghĩa là hoàng tử phụ còn nguyện ý cho hắn một cơ hội.

Tiếc là không có ai đến cả.

Giữa biển lửa hừng hực, thái tôn cầm kiếm lên bắt đầu giết người trong cung, luyện ngục rực cháy ấy bao trùm trong những tiếng kêu gào thảm thiết.

Cung nhân và người hầu lần lượt ngã xuống.

Thái tôn như tu la bước ra từ địa ngục, tàn nhẫn tuyệt tình, máu tươi bắn tung tóe lên mắt, mí mắt hắn cũng chẳng thém chớp lấy một cái.

Ta bịt lỗ tai hét ầm lên, ngồi xổm trên mặt đất run rẩy cả người.

Ta còn nhớ Ngọc Xuân cô cô từng nói, hoàng đế vứt bỏ thái tôn, sẽ không có ai có thể sống mà đi ra khỏi Cung Trọng Hoa.

Kết cục đã định sẵn, chỉ không ngờ rằng cuối cùng lại là thái tôn chính tay đâm bọn họ.

Trong cơn hoảng hốt, cánh tay của ta bất ngờ bị ai đó nắm lấy.

Biển lửa hừng hực ánh vào vè mặt của hần, trông lộng lẫy mà tàn khốc đến cực điểm.

Hần một tay cầm kiếm, một tay nắm tay ta kiên quyết đi vào tấm cung đang thiêu đốt lửa đỏ.

Ánh lửa rừng rực chiếu vào trong mắt ta, nóng như lò luyện, tiếng lửa liếm qua bên tai, ta ôm chặt eo hần, ghé vào lòng hần òa khóc ---

"Thái tôn! Thái tôn!"

"Em không muốn chết! Người lấy oán trả ơn!"

"Ừm?"

Vẻ mặt của hần hơi dịu lại, hần cup mắt nhìn ta, giờ tay sờ soạng khuôn mặt vương đầy nước mắt ấy, ánh mắt thâm trầm: "Bé ngốc, em là nữ nhân duy nhất của cô, cô ở đâu, đương nhiên em phải ở đó.".

Chương 5: Chương 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

6

Năm Cảnh Thộ thứ hai mươi, con của ta và Chu Thừa Dực đã được gần bốn tuổi.

Chúng ta sống trong một khu rừng trúc.

Trong rừng cỏ thơm tươi tốt, ít người lui tới, không gian yên tĩnh vắng vẻ dường như chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi vi vu và tiếng tre trúc xào xạc.

Sân nhỏ giữa rừng sạch sẽ ngăn nắp, trong lòng còn có mấy con gà con mới đẻ.

Trong nhà trúc, Chu Thừa Dực đang mổ cá, là mấy con cá hồi sáng chàng mới bắt từ trong sông, bảo rằng muốn hấp lên cho con trai ăn.

Con trai của chúng ta tên là Chu Lộc Minh.

U u lộc minh, thực dã chi bình, ngã hữu gia tân, cổ sắt xuy sên.

Xuy sên cổ hoàng, thừa khuông thị tướng, nhân chi hảo ngã, thị ngã chu hành.

(*)

[(*) Con hươu nọ oang oang tiếng nói, ăn cỏ bình đồng nội xanh tươi, ta nay khách tốt lắm người, đánh đàn thổi sáo vui chơi từng bừng.

Kèn sáo thổi vang lòng rộn rịp, rổ lựa hàng bưng kíp tặng trao,
những ai yêu mến ta đâu, chỉ cho ta biết nẻo nào thênh thang.

- Trích từ Kinh Thi, bản dịch của Tạ Quang Phát]

Bây giờ Chu Thừa Dực không còn viết mấy chữ mà ta đọc không hiểu nữa, có đôi khi chàng sẽ nắm tay của ta, cũng có khi lại nắm tay của Minh Nhi rồi viết trên giấy ---

Một tán trúc xanh vắt ngang trời, vài mái nhà, bị mây che.

Tuyết tan mai úa, lác đác vài bông.

Dậm bước bên bờ suối đào nguyên, cảnh tuyệt đẹp, không tranh nhiều.

Chàng cười và giải thích cho ta nghe ý nghĩa của từng câu một cách tỉ mỉ chi tiết.

Đôi tay đã từng chỉ cầm bút cầm kiếm kia, nay cũng sẽ mổ cá giết gà, rửa tay nấu canh.

Chàng mặc áo bào xanh, dáng người cao lớn hết như những cây thông xanh và trúc biếc, phong nhã tuấn tú.

Hoàng thái tôn đã từng có mặt mày sắc bén, lạnh lẽo u ám bây giờ lại rất thích cười, nụ cười ấy trông cực phong lưu phóng khoáng.

Một tay chàng ôm bé con, tay còn lại vẫn có thể luyện chữ, nấu cơm, múa kiếm.

Ta cũng học được rất nhiều thứ, nào là nuôi gà, nào là trồng rau, thậm chí còn có thể may quần áo cho Minh Nhi nữa.

Bốn năm trước sau khi biến lửa nuốt trọn Cung Trọng Hoa dần tắt, hoàng thái tôn đã chết rồi.

Hoàng đế khóc lóc thảm thiết một trận, sau đó lập tức hạ lệnh tru sát tất cả người của Đông Cung.

Thái tử điện hạ được ban cho một ly rượu độc, những quan viên đi lại mặt thiết với y cũng không một ai may mắn thoát khỏi.

Có lẽ người còn sống sót chỉ có ta và Chu Thừa Dực mà thôi.

Giữa biển lửa rực cháy, chàng cạy mật đạo trong tấm cung ra và dẫn ta chạy trốn.

Cứ hết như một giấc mơ dài.

Bốn năm sau, Minh Nhi đã có thể gọi cha gọi mẹ bằng cái giọng non nớt ngây thơ của nó, trong bụng ta lại có thêm một bé con, gà con trong sân kêu cục tác, hoàng oanh trong rừng hót líu lo.

Nhưng ta biết rằng những quá khứ kia không phải là một giấc mơ, và nó cũng sẽ không trở thành một quá khứ bị quên lãng.

Chu Thừa Dực dạy Minh Nhi tập viết, luyện võ.

Dạy nó chí ở rừng suối, lòng gửi triều đình.

Dạy nó quân chủ nên đối xử thế nào với dân chúng, gặp nạn thì liều chết không sợ hy sinh, hòa bình thì dâng hết sức mình, thiên hạ này thuộc về hoàng đế....

Chàng không hề quên.

Ta biết, bởi vì nhà trúc thỉnh thoảng sẽ có khách quý đến thăm.

Ngoại trừ Trần Yển, còn có Lăng Thiệu, người đã biến mất không thấy bóng dáng sau chuyện xảy ra vào năm đó.

Sau đó còn có hai người khác đến đây, ta không biết họ là ai nhưng bọn họ lại vô cùng kích động, ông lão tuổi đã hơn năm mươi, vừa nhìn thấy Chu Thừa Dực đã lập tức quỳ xuống.

Chàng không hề quên, chàng đứng ở trong rừng trúc, ánh mắt nhìn về phương xa, cao lớn sừng sững, bóng dáng ngạo nghễ ấy vẫn là hoàng thái tôn oai phong khiếp người năm nào.

Nếu ta gọi chàng một tiếng, chàng sẽ quay đầu nhìn ta rồi lại khôi phục dáng vẻ dịu dàng ấm áp.

Ta mang thai nên mọi việc đều do chàng làm, buổi tối chàng còn sẽ đun nước nóng rửa chân cho ta.

Sau khi Minh Nhi say giấc, chàng ôm ta vào lòng, cách cái bụng hơi nhô ra, hôn lên trán ta.

Bốn năm ấy là khoảng thời gian bình thản yên vui nhất trong cuộc đời ta.

Nhưng sau đó chẳng biết tình thế trên triều đình thế nào, nghe nói Cảnh đế lại ốm nhẹ, bấy giờ Tấn Vương điện hạ đang giám quốc, Hàn Vương lãnh binh rục rịch ngóc đầu, Tề Vương giỏi nhất là thu phục lòng người, còn những vương gia lớn tuổi và các vị hoàng tử khác thì đều giữ im lặng, lặng lẽ theo dõi diễn biến tiếp theo.

Ba tháng sau, Tề Vương bởi vì kết bè kéo cánh, bị Cảnh đế biếm thành thứ dân.

Chu Thừa Dực bắt đầu đi ra rừng trúc, có khi mười ngày nửa tháng cũng không thấy về nhà.

Vì để thuận tiện chăm sóc cho ta, chẳng biết chàng tìm ở đâu ra một thị tì đến để chuyên giặt quần áo và nấu cơm cho ta và Minh Nhi.

Chàng vô cùng yên tâm, bởi trong rừng trúc còn có ám vệ do chàng bố trí an bài.

Nhưng ta không an lòng, bởi vì thỉnh thoảng chàng về nhà, ta đều thấy cô thị tì trẻ tuổi xinh đẹp còn thông minh lanh lợi kia luôn thẹn thùng lén lút nhìn chàng.

Minh Nhi gọi nàng ta là A Hoan tử tử, cô nương mới chỉ mười sáu tuổi với đôi má hồng trông như đào non.

Có lần Chu Thừa Dực trở về, nàng bỗng nhiên vô cùng kích động, nào là đi đun nước, thậm chí còn nhân lúc chàng tắm rửa thay ta đưa quần áo vào cho chàng.

Đợi đến lúc ta phát hiện ra thì nàng đã đỏ hoe mắt, khế gạt ánh lệ tràn mi.

Sau khi Chu Thừa Dực tắm xong, vẻ mặt chàng vẫn lạnh lùng như ngày thường, chàng mặc áo ngoài hơi mỏng ôm ta ngồi vào lòng mình, bàn tay xoa lên bụng ta mãi hồi lâu mới lên tiếng cười nhẹ: "Bụng càng lúc càng to này, A Ôn nhất định phải sinh một cậu con trai nữa cho ta đấy."

Ta hơi bất mãn: "Em muốn sinh con gái, tại sao nhất định phải sinh con trai mới được chứ!"

"Con gái yếu ớt quá, luôn cần có người che chở nâng niu, rồi ruột rối gan, phiền phức lắm, không cần cũng được."

Giọng nói của chàng thản nhiên, ta lại chau mày mất hứng nói: "Cần, em có thể bảo vệ con, A Ôn vứt bỏ tính mạng cũng sẽ bảo vệ con thật tốt."

Ánh mắt của Chu Thừa Dực căng thẳng: "Không được nói bậy, A Ôn thích thì tất nhiên ta sẽ dốc toàn bộ sức lực bảo vệ che chở cho ba mẹ con em, sao có thể để em mất mạng!"

Chàng hơi tức giận, ta ôm lấy cổ chàng, dán mặt lên má chàng theo thói quen ---

"Chu Thừa Dực, chàng tốt nhất thế giới.

A Ôn sẽ bảo ban con thật ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho chàng."

Từ bốn năm trước khi bắt đầu yên ổn ở nơi đây thì chàng không cho ta gọi mình là thái tôn nữa.

Ban đầu ta gọi chàng là tướng công, sau này Minh Nhi biết nói, suốt ngày gọi cha ơì cha à, đầu ta tự nhiên bị dờ chứng, cũng bắt chước nó gọi cha ơì.

Kết quả là ánh mắt chàng lập tức u ám, bế ta lên giường dạy dỗ cho ta một bài học.

Sau đó ta khóc lóc nói không gọi như thế nữa, thế mà chàng lại cười giỡn bên tai ta: "Gọi to lên, muốn gọi thì cứ gọi, dù sao cũng chẳng có ai nghe thấy."

Sau đó nữa, ta lấy can đảm gọi tên chàng, chàng chỉ nhướn mày nhìn ta một cái chứ không nói gì thêm, vậy nên ta vẫn luôn gọi chàng như vậy.

Lúc này đang thân mật thủ thi, ta lại thớm lên má chàng, đôi mày của chàng giãn ra, ánh mắt nhìn ta chợt u ám khó tả.

"A Ôn."

Tay chàng thò vào váy, nắm lấy mắt cá chân của ta.

Ta lập tức biết chàng muốn làm gì, buông chàng ra rồi liên tục xoa tay: "Không được đâu, không được, chàng quên hồi Minh Nhi còn đang ở trong bụng..."

Khi đó thái tôn đang độ sung mãn, lúc ấy ta đang mang thai, chàng dỗ dành ta rằng nhẹ nhàng chút thì sẽ không có gì đáng ngại, ấy thế mà ngày hôm sau ta không may bị chảy máu, khiến ta sợ tới mức òa khóc không ngừng, còn chàng thì hoảng hốt tới nỗi mặt mũi tái mét.

Bây giờ ta mang thai lần nữa, chàng không dám chạm vào ta lần nào.

Sau một hồi kiên quyết từ chối, chàng lại ôm ta vào lòng, nắm tay rồi khẽ cười bên tai ta: "Ta không có ý đó đâu..."

Cuối cùng lúc từ nhà đi ra vừa hay gặp phải A Hoan đang chơi với Minh Nhi trong sân, ta thấy hơi xấu hổ.

Nhưng Chu Thục vẫn vô cùng thản nhiên, chàng nhìn A Hoan rồi bình tĩnh nói: "Người về đi, sau này không cần đến đây nữa."

Ban đầu ta cứ tưởng rằng bởi vì chàng đang ở nhà nên mới nói thế, thế nhưng khi chàng ra ngoài lần nữa và có một bà lão tới thì ta mới hiểu được chàng đã đuổi A Hoan đi.

Năm Cảnh Thọ thứ hai mươi mốt, ta sinh hạ đứa bé thứ hai, vẫn là một bé trai kháukhinh.

Ta rất thất vọng, còn Chu Thừa Dực lại vô cùng vui vẻ, chàng đặt tên cho nhóc con là Chu Hạc Minh.

Chỉ là chàng ngày càng bận rộn, ta cũng cực kỳ bận bịu nhiều việc.

Dưới sự giúp đỡ của bà Lý, ta luống cuống tay chân chăm sóc bé con.

Thỉnh thoảng chàng về nhà, ta không thềm để ý tới chàng, chỉ chăm chú ôm Tiểu Hạc Nhi quẩn luyến không buông.

Chu Thừa Dực hơi ghen.

Sau này ta cũng ghen, bởi có một cô nương xinh đẹp yêu kiều bắt đầu thường xuyên tới nhà trúc tìm chàng.

Cô nương đó gọi chàng là biểu ca, nàng ấy là cô con gái thứ ba của cậu chàng, là tiểu thư của phủ Bình Tây tướng quân tên là Trần Lệ Đường.

Chu Thừa Dực vẫn luôn không thích những cô nương khác thân thiết gần gũi với mình, nhưng tam tiểu thư lại là một ngoại lệ.

Nàng ấy mỉm cười đàm thơ luận phú với chàng, bên cửa sổ của căn nhà trúc, bóng hình nàng trông xinh đẹp yếu điệu.

Chu Thừa Dực viết trên giấy ---

Ngày xuân về lại, sân đầy gió đông, hải đường đẹp đẽ, tuyết lê đầy trời.

Sau đó nữa, ta nhìn thấy nàng ngồi trong lòng Chu Thừa Dực, nàng ấy ôm eo của chàng, tình ý triền miên.

Cơ thể của Chu Thừa Dực hơi ngửa ra sau, phong thái biếng nhác phong lưu, ngón tay chàng xoa nhẹ lên má nàng ấy, mặt mày trông khôi ngô khó tả.

Lúc nàng sửa sang váy áo ra khỏi phòng, ta đang ôm Tiểu Hạc Nhi ngồi trong sân, giây phút đó ta đột nhiên cảm thấy mình hết như A Hoan ngày hôm đó, luống cuống chẳng biết nên làm như thế nào cho phải.

Trần Lệ Đường hơi nâng mắt nhìn ta, đáy mắt chứa ý cười, thậm chí nàng ấy còn cười dịu dàng bước tới đùa nghịch với Tiểu Hạc Nhi trong lòng ta.

Nàng nói: "Tiểu Hạc Minh, lần sau cô lại tới thăm con nhé!"

Trước khi đi nàng còn vui vẻ xoa đầu Minh Nhi đang chơi ở bên ngoài.

Nàng rất dễ gần, đối xử với hai nhóc con cũng vô cùng thân thiết, chỉ riêng là từ đầu đến cuối nàng đều chưa từng liếc nhìn ta lấy một lần.

Dưới mái hiên nhà trúc, gió nổi lên từng cơn, Chu Thừa Dực mặc áo choàng màu trắng đứng chấp tay ở đó.

Tay áo tung bay, trông đẹp đẽ tựa như thần tiên giáng trần.

Ta chỉ ngẩng đầu nhìn chàng một cái, cánh tay đang ôm Tiểu Hạc Nhi hơi cứng lại, sau đó hốc mắt ta đỏ hoe, ta cúi đầu đứng dậy toan dợm bước vào nhà.

Mà chàng lại giơ tay ngăn ta lại, nụ cười trên môi như có như không, giọng nói ấy vẫn hết như rất nhiều năm trước ---

"Em ghen à?"

Ta trừng mắt nhìn chàng, sau đó lại cúi đầu muốn đi vào nhà, chàng ôm lấy Tiểu Hạc Nhi rồi xoay người bế nhóc con cho bà Lý trông nom.

Làm xong xuôi chàng mới kéo ta vào gian thư phòng kia, trở tay đóng cửa rồi ôm ta vào lòng.

Ta giãy dụa đẩy chàng ra, vừa đẩy vừa bật khóc.

Chu Thừa Dực im lặng để ta đánh mình, cuối cùng mới nắm cổ tay của ta: "A Ôn, A Ôn... Là giả, đều là diễn kịch hết.

Ta biết em đã thấy rồi, ta cũng đã thay quần áo, ta không có chạm vào nàng ta, chỉ ôm thôi."

Ta đau lòng òa khóc nức nở, bàn tay chàng khẽ lau sạch từng giọt nước mắt trên mặt ta, giọng nói vừa thấp vừa trầm: "Em đã nói sẽ tin ta mà, bé ngốc, ta sẽ không thích người khác đâu."

"Vậy, vậy nàng ấy thì sao?"

"A Ôn, em cho ta một chút thời gian, nhanh thôi, bây giờ đang trong giai đoạn quan trọng, bên phía nhà họ Trần không thể có chút ít sai lầm nào."

Ta dựa vào lòng chàng, lắng nghe nhịp tim đầy mạnh mẽ và sức sống của chàng, người thấy hơi thở quen thuộc ấy, không biết tại sao tâm trạng hỗn loạn khi nãy lại bị chàng dễ dàng xoa dịu mà bình tĩnh lại.

Đúng vậy, A Ôn là đứa ngốc, chỉ cần là chàng nói thì ta sẽ luôn tin tưởng.

Nhưng sau đó chàng biến mất suốt nửa năm ròng.

Rừng trúc đã không còn an toàn, một đội cấm quân mặc áo giáp tới đây đón chúng ta.

Ta ở nơi đào nguyên này cứ như đã được mấy đời, ta không biết Cảnh đế đã băng hà, cũng không biết tân đế mới đăng cơ kia tên là Chu Thừa Dực.

Người tới đón là Lăng Thiệu, bây giờ đang là thống lĩnh của cấm quân.

Ba mẹ con chúng ta không kịp thu dọn bất cứ thứ gì, chỉ vội vàng leo lên xe ngựa.

Đi được nửa đường đầu ta vẫn đang ngơ ngác chưa kịp lấy lại tinh thần.

Minh Nhi hỏi ta: "Mẹ ơi, chúng ta sắp được gặp cha rồi sao?"

"Đúng rồi, các con sắp được gặp cha rồi đấy."

Cha...

Ta chợt nhớ đến ngày thơ bé, cha của ta từng tìm một người theo đạo Năm đầu gạo đoán mệnh cho ta.

Người nọ nói thế nào ấy nhỉ ---

Đồng nữ mạng quý, mặc dù tâm trí trẻ con nhưng lại cao quý hơn người thường.

Ông ta đoán chuẩn thật, nhưng ta không nhận mình là kẻ ngốc.

Lúc xe ngựa bị chặn ở giữa đường, ta nhìn thấy cậu Trần Yển của phủ Bình Tây tướng quân.

Ông ta đã tới tuổi trung niên, ngày trước là thủ lĩnh cấm quân của nội cung, bây giờ là Trần quốc cửu quyền cao chức trọng, tay nắm binh quyền.

Quốc cửu gia cưới con ngựa cao lớn, dẫn theo rất nhiều thị vệ, vẻ mặt ông ta nghiêm nghị, trên tay cầm một cuốn thánh chỉ.

Chiếu viết, con gái nhà họ Trần tên Lệ Đường, cũng chính là con gái của quốc cửu Trần Yển hiếu thảo đức hạnh, dịu dàng có lễ, phù hợp với vị trí mẫu nghi thiên hạ, nay lấy sách bảo sắc phong hoàng hậu...

Ta hiểu, ông ta nói mình tiếp nhận ý chỉ của tân đế tới đón hai vị hoàng tử vào cung.

Lăng Thiệu không chịu, huynh ấy nói thẳng chủ thượng đã dặn dò kỹ càng rằng mình phải tự tay hộ tống mẹ con ta hồi cung.

Nhưng cả huynh ấy và Chu Thừa Dực đều sẽ không nghĩ tới, cho đến tận bây giờ cấm quân vẫn nghe lệnh của Trần quốc cửu.

Ta cũng hiểu, Chu Thừa Dực chẳng dễ dàng gì mới leo được lên vị trí kia, có được quyền lực chí cao nhưng vẫn còn một đoạn đường rất khó khăn phía trước cần phải đi.

Thế cục triều đình hỗn loạn, ngoại thích chuyên quyền, chàng cần thời gian để từ từ giải quyết.

Nhưng hình như ta đã không đợi được nữa rồi.

Đôi mắt Lăng Thiệu đỏ ngầu, huynh ấy rút kiếm chỉ về phía quốc cữu.

Nhưng mà, huynh ấy lẻ loi một mình.

Ta sờ soạng khuôn mặt nhỏ của Minh Nhi và Tiểu Hạc Nhi, kề sát rồi lại thơm lại hôn, quyến luyến dặn dò đủ thứ: "Hai con phải nghe lời nhé, phải ngoan có biết không? Sắp được gặp cha rồi này."

Sau đó ta xuống xe ngựa, đứng ở trước mặt Trần quốc cữu.

Một kẻ ngốc lại duỗi thẳng sống lưng, ngẩng cao đầu đối mặt với chúng cấm quân, đối mặt với Trần quốc cữu và cũng đối mặt với cả Lăng Thiệu, ta nói bằng giọng điệu đanh thép: "Con ta chính là con trai của tân đế, là do mệnh trời hướng tới, bây giờ liệt tổ liệt tông của dòng tộc họ Chu đang chăm chú nhìn các người ở trên cao đường nơi Huyền điện của Đại Nghiệp! Nếu hoàng tử vào cung mà xảy ra chút ít sai lầm nào thì mỗi vị đang đứng ở nơi đây đừng hòng mong có người sống sót, sau khi chết chắc chắn sẽ vào a tỳ địa ngục, vĩnh viễn rơi vào nơi này, muôn kiếp không được siêu sinh!"

Nói xong, ta quỳ xuống đất dập đầu với Trần quốc cữu, rồi lại dập đầu với chúng cấm quân, sau đó đứng dậy vái chào: "Làm phiền các vị vất vả hộ tống hai vị hoàng tử."

Sắc mặt của Trần quốc cữu âm u, trông đáng sợ tột cùng, tất cả mọi người đều im lặng.

Ta lại tiếp tục vái chào thật sâu với Lăng Thiệu: "Lăng Thiệu ca ca, vậy A Ôn đành phó thác hai đứa nhỏ cho huynh."

Ta biết huynh ấy sẽ làm được, cho dù phải liều cả mạng sống của mình.

Ta vẫn còn nhớ ngày trước lúc còn ở Cung Trọng Hoa, Chu Thừa Dực vẫn là thái tôn còn Lăng Thiệu là võ hầu, ta là tiểu cung tỳ ngốc

nghech mỗi lần gặp huynh ấy đều sẽ vui vẻ gọi một tiếng "Lăng Thiệu ca ca", lần nào thiếu niên kia cũng sẽ ngại ngùng đỏ mặt.

Hồi ấy ta hay đi tới hồ Thái Dịch hái đài sen, có vài lần vẫn là huynh ấy giúp ta bê giỏ.

Bê về đến Cung Trọng Hoa, huynh ấy cầm một nụ sen chớm nở từ trong giỏ ra rồi cười xán lạn nói với ta rằng: "A Ôn, muội cứ lo hái đài sen mãi thôi, ta hái cho muội một bông sen này."

Mặt mày ta hớn hờ cầm bông sen ấy chạy vào trong điện tìm một cái bình để cắm, vô ý lại bị thái tôn nhìn thấy.

Hình như thái tôn đã biết tất cả mọi chuyện, chàng ý mình cao hơn ta một cái đầu, đứng sau lưng rút bông sen của ta đi.

Ta quay đầu mới thấy vẻ mặt chàng cực kỳ hờ hững, chàng cười lạnh nói: "Hoa còn chưa nở, xấu."

Nói xong liền quay đầu ném bông sen đi mất, ta tức khắc bật khóc nức nở.

Nhất thời thái tôn hoảng hốt không biết làm sao, chàng xoa mặt ta rồi nhỏ giọng dỗ dành: "Đừng khóc, lát nữa cô đi hái cho em một bông sen nở đẹp nhất được không."

Ta chết tên thân kiếm mà Lăng Thiệu ca ca rút ra, đâm kiếm mà chết.

Huynh ấy ôm ta vào lòng, hai tay run rẩy muốn che cổ ta lại.

Máu tươi ấm nóng liên tục chảy ra không ngừng.

Nước mắt của Lăng Thiệu ca ca cũng rất nóng.

Huynh ấy đang khóc: "A Ôn, A Ôn..."

Trước khi nhắm mắt ta dùng hết sức lực cầm tay huynh ấy, lẩm bẩm nói: "Ta tin chàng, ta vĩnh viễn sẽ tin chàng."

Đạo sư kia tính chuẩn thật đấy, phu quân ta là hoàng đế, con trai là hoàng tử, quả nhiên mạng của ta rất quý.

Nhưng hình như ông ta tính cũng không quá chuẩn, A Ôn cũng từng là tiểu thư con nhà quan.

Ta không nhận mình là một kẻ ngốc.

Bây giờ ta muốn trở về tìm cha mẹ ta, bọn họ đang ở trong hội chùa chờ cô con gái Văn Sinh của mình.

Văn Sinh bé nhỏ đang cưỡi trên cổ cha, tay cầm xiên hồ lô ngào đường vui vẻ ngắm long nữ dạo phố.

Nàng còn sẽ được mẹ trang điểm tỉ mỉ, rồi được ngồi trên kiệu cao làm long nữ.

Tiếng chiêng trống vang lên, tiếng người cười đùa huyên náo, biến người chen chúc đông nghìn nghịt.

Chỉ là trong đám người ấy đã không còn nhìn thấy thiếu niên mặt mày sắc bén, mặc một bộ áo gấm kỳ lân đỏ thắm nữa rồi.

Chàng tên là Chu Thừa Dực.

Chàng là phu quân của ta.

A Ôn, sẽ mãi tin chàng....

[Hoàn chính văn].

Chương 6: 6: Ngoại Truyện Của Chu Thừa Dực

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sử viết, năm Cảnh Thọ thứ hai mươi mốt, trời rét đậm, Cảnh đế băng hà, truyền vị cho hoàng thái tôn Chu Thừa Dực.

Võ Chiêu đế Chu Thừa Dực là vị hoàng đế thứ bảy của Đại Nghiệp, đăng cơ vào năm Thành Đức thứ nhất.

Chiêu đế chính là con trai trưởng của vị thái tử vô năng Chu Thung, năm ông sinh ra Cảnh đế vừa đoạt quyền từ anh trai mình, tuyên bố cháu trai là trời giáng sứ mệnh, sắc phong là hoàng thái tôn.

Năm Cảnh Thọ thứ mười sáu, thái tử vô năng Chu Thung vì phạm tội mưu phản nên được ban tử, hoàng thái tôn Chu Thừa Dực hỏa thiêu tại Cung Trọng Hoa, sau không biết kết cục ra sao.

Năm Cảnh Thọ thứ hai mươi mốt, con trai thứ ba của Cảnh đế là tam hoàng tử Tấn Vương đăng vị tại Điện Thái Cực, hoàng thái tôn cầm di chiếu của tổ phụ trong tay, điều khiển hơn năm vạn cấm quân của hoàng thành và vệ quân của Kinh sở vệ, phát động chính biến, phế truất Tấn Vương thoái vị.

Sau hoàng thái tôn đăng cơ, đổi niên hiệu thành Thành Đức, xưng là Võ Chiêu đế.

Cả đời của Võ Chiêu đế cần chính yêu dân, chăm lo quản lý, từ khi ông đăng vị triều đình không còn chuyện vô dụng, ngày ngày thức khuya dậy sớm.

Nhưng một vị hoàng đế như vậy, ở sách sử hậu thế ghi chép lại khen chê không đồng nhất, bởi có vì hai lý do.

Năm Thành Đức thứ ba, Võ Chiêu đế nghi kị ngoại thích chuyên quyền, phế hoàng hậu Trần thị, giam cầm tại lãnh cung, sau đó treo

cổ.

Mẫu tộc của hoàng hậu bị chém đầu cả nhà, Trần quốc cửu lăng trì xử tử, thủ cấp bị treo tại cổng thành phía nam.

Đến đây, Võ Chiêu để hoàn toàn nắm giữ quyền lực trong tay.

Dòng dõi Trần thị, cũng chính là chi tộc của nhà ngoại Võ Chiêu để bị đuổi tận giết tuyệt, thủ đoạn ngoan độc đến độ bị người người lên án.

Sau này Võ Chiêu để cả đời không còn lập hậu, chuyên tâm triều chính.

Dưới gối có hai con trai, hoàng trưởng tử Chu Lộc Minh được sắc phong làm hoàng thái tử vào năm Thành Đức thứ năm.

Hoàng thứ tử Chu Hạc Minh được phong vương vào năm Thành Đức thứ bảy.

Năm Thành Đức thứ chín, Võ Chiêu để chết bệnh.

Trong lúc tại vị ông tước bỏ phiên vương, chấn chỉnh quan lại, trọng dụng hiền thần, chấn hưng khoa cử, xây dựng cơ sở vững chắc cho thời đại hưng thịnh sau này.

Nhưng năm đó bệnh nặng, Võ Chiêu để tính tình đại biến, ông trở nên đa nghi hay ngờ vực, cách chức rất nhiều bề tôi đắc lực.

Mãi cho đến khi hoàng thái tử Chu Lộc Minh đăng vị, phục chức chư thần.

Năm tân đế đăng cơ đã đổi niên hiệu thành Hưng Hoảng.

Bài vị của Võ Chiêu để được đưa vào Đạo quán hoàng gia nơi Huyền điện Đại Nghiệp.

Hôm ấy trời nhiều mây và có mưa, tân đế chắp tay đứng trên đài cao của chùa miếu rất lâu, nghe chuông kêu ba tiếng rồi mới nói với em trai Thành Vương đang bung dù bên cạnh: "Đã hết khổ rồi, được như ước nguyện của ông ấy."

Hết khổ...

Sách sử sẽ không ghi chép, cũng sẽ không biết được rằng cả đời này của Võ Chiêu đế như một giấc mộng Nam Kha (bừng con mắt dậy thấy mình tay không).

Hoàng thái tôn Chu Thừa Dực, ba tuổi mất mẹ, được nuôi dưỡng ở Đông Cung.

Năm năm tuổi bởi vì bị bà vú đầu độc đã suýt chút nữa mất mạng.

Sau này được Hiếu Văn hoàng hậu đón tới bên người nuôi nấng.

Năm hăm tám tuổi, đế hậu đi tuần ở phía nam, gặp chuyện ở Dự Châu khiến Cảnh đế bị thương và cũng gây nên cái chết bệnh của Hiếu Văn hoàng hậu sau này.

Cơn thịnh nộ của thiên tử như sấm chớp mưa giông, tất cả quan lớn quan nhỏ ở Dự Châu đều bị cách chức lưu đày.

Hoàng thái tôn tám tuổi nhìn thấy bọn họ khoác gông đeo khóa, kêu gào khóc than.

Sau đó hần nhìn thấy một cô bé ngồi trên mặt đất, trắng trẻo xinh đẹp, trông như đứa bé trên bức tranh tết, hai mắt em tròn to, trên người đeo đầy gông xiềng.

Em quá nhỏ, chiếc gông xiềng đó chẳng thế nào khóa cổ của em lại được, nó bị trượt thẳng xuống bả vai rồi kẹp luôn cả hai cánh tay của em lại.

Gông xiêng quá nặng, em không đứng dậy nổi nên cứ thế ngồi luôn trên mặt đất.

Có người đang khóc lóc gọi em ---

"Văn Sên! Văn Sên!"

Cô bé ấy muốn đứng lên, em liên tục trả lời: "Con đây! Con đây!"

Nhưng dù em làm thế nào cũng không đứng lên nổi, hết lần này đến lần khác ngã ngồi ra đất.

Khuôn mặt nhỏ kia đã đỏ bừng vì mệt, em thử suốt mấy chục lần và vẫn còn tiếp tục đang thử.

Cứ hết như một kẻ ngốc.

Cảnh tượng lặp đi lặp lại này bỗng khiến hoàng thái tôn vô cùng bức bối, hần chau mày chỉ vào đám người đó, nói với đại thái giám Phúc công công bên người hoàng tử phụ rằng: "Mấy đứa bé kia, áp giải vào cung làm nô đi."

Về sau hần cũng quên mất chuyện này.

Hoàng thái tôn ngụ ở Cung Trọng Hoa, từ thuở thơ bé đã quen với âm mưu quỷ kế.

Hần sinh ra đã làm thái tử thái tôn, có quá nhiều đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào hần.

Suốt quãng đường này, hần vượt qua mọi chông gai, cầu sinh nơi hiểm cảnh, thứ hần dựa vào không chỉ là may mắn.

Đặt cược một cái mạng, nhìn chăm chú vào vực sâu, tính cách cũng ngày càng trở nên hung ác, ngày càng lạnh lùng thờ ơ.

Quân chủ đối xử với dân chúng, gặp nạn thì liều chết không sợ hy sinh, hòa bình thì dâng hết sức mình.

Hắn tự nhủ với bản thân mình rằng, trước khi ngồi được lên vị trí kia thì hắn có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Cậu thiếu niên mười hai tuổi đã nuôi dưỡng con tim mình thành một thứ cứng như sắt thép, cũng chẳng còn tin tưởng bất cứ ai.

Trên yến tiệc tế thần trong tết Thượng Ti, Thước Dương công chúa mỉm cười đưa cho hắn chén mồi máu hươu, hắn kính cẩn có lễ ngoan ngoãn nghe theo, kỳ thực trong lòng đã có tính toán.

Cung nữ muốn dẫn hắn tới lối giữa của lãnh cung, hắn bị chó ngao cắn xé và cuối cùng nó sẽ bị thủ lĩnh của đội cấm quân là Trần Yến bắn chết.

Chỉ không ngờ rằng lại đột nhiên có một tiểu cung tỳ cầm gậy gỗ chạy ra, bất chấp nguy hiểm và cũng chẳng hề sợ hãi, nhắm thẳng đầu của con chó kia cứ thế mà đập.

A Ôn là bất ngờ duy nhất trong cuộc đời của hắn.

Trên răng của chó ngao có độc.

Hắn tự hỏi, không bằng tự kế để mặc cung nữ đó bị độc tính giết chết, nếu thế hắn có thể mượn lực để làm to chuyện này, kéo Thước Dương đại trưởng công chúa xuống.

Trong giây phút đó, tính mạng của A Ôn treo lơ lửng trên tay hắn.

Ngay khi hắn muốn giết người, lại chợt nhớ tới dáng vẻ xông tới của cô bé kia, em nghĩa vô phản cố (*), hét lên thật to.

(*) làm việc nghĩa không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước

Giống hệt như kẻ ngốc.

Mạng của kẻ ngốc không đáng giá, nhưng kẻ ngốc vô cùng đáng thương.

Sự mềm lòng duy nhất trong cuộc đời này của hắn đã để lại cho A Ôn.

Nhiều năm sau bất chợt nhớ lại, bỗng nhiên cả người toát đầy mồ hôi lạnh.

May mắn thay, nếu không A Ôn suýt chút nữa đã chết trong tay hắn.

Bé gốc ngây ngô nhưng phải nói thật là em vô cùng xinh đẹp, mắt hạnh má đào, khuôn mặt mũm mĩm còn chưa nảy nở, mỗi khi bật cười sẽ có lúm đồng tiền đáng yêu.

Thái tôn nhớ tên cũ của em là Văn Sinh.

Từ những ngày còn bé hắn đã biết rằng lòng người hiểm ác, hết thầy đều hướng về ích lợi.

Chỉ có một bé gốc A Ôn, không mưu mô, không tâm kế, ôm chân bàn của hắn ngủ gật, mở miệng xin hắn mấy miếng điểm tâm.

Đôi mắt của bé gốc sạch sẽ trong veo, khi đôi mắt ấy nhìn về phía hắn, sẽ luôn tràn ngập ước ao mong đợi.

Hoàng thái tôn xưa nay đều cực kỳ nghiêm khắc lại chẳng đành lòng từ chối em.

Em ăn rất giỏi, chỉ một chiều thôi là có thể ăn hết sạch điểm tâm trong hộp.

Sau này em bị Ngọc Xuân cô cô quở mắng, em không dám công khai xin xỏ nữa, thế mà lại đổi thành ăn vụng.

Chắc em nghĩ mắt hắn mù rồi, vừa nhìn trước nhìn sau vừa lén lút duỗi bàn tay nhỏ đi mò.

Thái tôn cảm thấy rất thú vị, em cứ y như con chuột nhỏ, nhét đồ ăn vào miệng rồi quay lưng về phía hắn đến khi ăn hết mới chịu quay

đầu lại, ấy mà trên khóe miệng vẫn còn lưu lại bằng chứng.

Bé ngọc tham ăn ngay cả mực viết của hấn cũng không tha.

Mực hấn viết tất nhiên là hàng cực tốt, được làm ra từ núi Y, là cống phẩm của hoàng gia.

Lần đầu tiên thấy em giơ ngón tay chấm mực ăn thử rồi mút nó một cách thích thú, hấn ngây ra như phỗng.

Sửng sốt xong lại đột nhiên rất muốn cười, và cũng khó mà không bật cười.

Thế là hấn hắng giọng một tiếng, từ đó về sau mỗi lần thấy em làm vậy khóe miệng hấn đều không khỏi nhếch lên một nụ cười tràn đầy hứng thú.

Từ khi A Ôn đến Cung Trọng Hoa, hoàng thái tôn phát hiện ra mình ngày càng thích ở lại thư phòng.

Em vô cùng yên tĩnh, sẽ rất ít khi tới quấy rầy hấn.

Hấn cũng vô cùng thoải mái, tâm trạng thực sự vui vẻ.

Năm mười ba tuổi, bé ngọc đáng yêu bất chợt hỏi hấn rằng con của có mấy chân?

Em chưa từng ăn cua, cũng chưa từng nhìn thấy nó, nhưng em lại vô cùng muốn biết đáp án này, đôi mắt đầy tò mò ấy cứ nhìn chăm chăm chờ hấn trả lời.

Trái tim của thái tôn chợt mềm mại cực kỳ, cuối cùng hấn quyết định dẫn em tới yến tiệc trung thu.

Ngày hôm ấy em giật lấy chén sữa hạnh mà Thước Dương công chúa đưa tới rồi trực tiếp uống cạn.

Sau đó em nói thái tôn điện hạ không sao là được, mạng của A Ôn chẳng đáng mấy đồng cả.

Em còn nói, hết thảy những điều em làm đều đáng giá, bởi vì thái tôn đối xử với A Ôn rất tốt.

Giây phút ấy, cảm xúc của vị hoàng thái tôn lòng dạ sắt đá bỗng dâng trào như sóng cuộn.

Một bé ngốc.

Một bé ngốc toàn tâm toàn ý, sẵn lòng trả giá tính mạng vì hần.

Chỉ chút ít ơn huệ thôi đã khiến em cảm động rơi nước mắt.

Hần biết, A Ôn sẽ không bao giờ phản bội mình.

Càng về sau hần đối xử với em càng ngày càng tốt, thái độ dịu dàng đến nỗi ngay cả cậu ruột Trần Yển của hần đều cảm thấy kinh ngạc.

Lại sau nữa, hần tìm khắp cả Cung Trọng Hoa và lãnh cung, tìm mãi rốt cuộc mới thấy được A Ôn vỡ đầu chảy máu, suýt chút nữa đã mất mạng trong hồ Thái Dịch.

Khoảnh khắc đó có một cơn thịnh nộ càn quét khắp thân thể hần, ngọn lửa ấy nhen nhóm từ đáy lòng và bùng lên cháy rực cả người.

Tin đồn cô con gái Lâm Nhược Vi của Thước Dương công chúa âm thầm tư thông với người hầu là do hần sai người thả ra.

Gã hầu tên là Phùng Thiếu Tiêu kia cũng là mỹ nam tử do hần sai người chọn lựa tì mĩ cho Lâm tiểu thư.

Hần hứa sẽ cho gã một đời vinh hoa phú quý, cho gã một bước lên mây.

Nhưng cuối cùng hắn lại giết người diệt khẩu, cô nhi quả phụ cũng chẳng hề buông tha.

Việc mà thái tôn đã làm sẽ không bao giờ để lại nhược điểm cho người khác nắm.

Thước Dương công chúa người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nỗi uất hận chất chứa khó nguôi ngoai, đã hoàn toàn trở mặt với Tấn Vương và Trương quý phi.

Năm Cảnh Thọ thứ mười bốn, hoàng thái tôn tới Giang Bắc điều tra vụ án thuế thu của tôn thất Quảng Vương.

Lúc vào nghỉ ở Vạn hộ phủ, cô tỳ nữ tên Vân Đài kia đêm nào cũng bị hắn gọi vào phòng, hắn lệnh nàng ngủ ở trên giường của hắn.

Thái tôn đi tới một gian phòng khác, châm đèn đọc sách, sau đó lại tắt đèn chìm vào giấc ngủ.

Mấy hôm sau, Vân Đài bị ám sát.

Tiếc nuôi sao? Không hề.

Cô tỳ nữ đó là do phi tần của thái tử sắp xếp đến bên cạnh hắn, ý có vài phần nhan sắc nên ngay từ lúc hắn chưa hiểu sự đời đã dụ dỗ hắn lên giường.

Cũng may thái tôn luôn bình tĩnh tự chủ, nghiêm khắc cứng nhắc.

Sau khi về kinh hắn bắt đầu có chỗ đứng trong triều đình và tạo dựng được uy tín.

Năm mười chín tuổi, chuyện tuyển phi cuối cùng cũng không thể kéo dài được nữa.

Thái tôn không thích nữ nhân.

Bọn họ khéo léo, mưu tính, dù vì quyền hay vì thế thì cũng đều vô cùng rắc rối.

Nếu nhất định phải chọn một nữ nhân thì trừ A Ôn ra hẳn chẳng hề cần một ai cả.

A Ôn là minh châu bị phủ bụi, là ánh trăng ngời ngời nơi trời cao.

Hắn xác nhận rằng bản thân mình thích nàng.

Bởi vì mỗi lần hắn nhìn thấy ánh mắt vui mừng của Lăng Thiệu khi nhìn em, thì lòng hắn đều rất khó chịu, bức bối không thôi.

Hắn dẫn đường để A Ôn tự nói ra câu muốn làm phi tử của hắn, thái tôn hôn lên đôi môi của em, thực tủy biết vị (*), khó mà thỏa mãn.

(*) Thực tủy biết vị: Nghĩa đen chính là khi ăn tủy rồi chúng ta đều cảm thấy mùi vị của nó rất ngon nên ăn rồi lại muốn ăn tiếp.

Nghĩa bóng ám chỉ trải qua chuyện gì đó một lần, lại muốn tiếp tục làm chuyện đó lần nữa.

A Ôn thật mềm mại, em ngọt ngào, thơm tho...Khiến hắn khó lòng kiềm chế.

Hoàng thái tôn vẫn luôn bình tĩnh tự chủ nay đã không còn bình tĩnh nữa, hắn mê muội.

Sau này A Ôn trở thành nữ nhân của hắn.

Thái tử mưu phản, hắn và A Ôn chạy thoát khỏi cửa tử.

Họ ẩn ở nơi rừng trúc, trải qua bốn năm bình yên, không có phiền não.

Không có lục đục mưu kế, âm mưu dương mưu, nơi này chỉ có vợ và con hắn mà thôi.

Một ngày ba bữa, bắt cá trồng rau, ban ngày ôm con trai tập viết luyện kiếm, buổi tối ôm vợ gối đầu say giấc.

Hắn dẫn em vào rừng hái hoa, chèo thuyền ngắm cảnh bên suối mát.

Nướng cá bên sông, ngắm sao trời vắng vặc.

Những ngày tháng ấy thư giãn thích ý, lòng tràn đầy vui sướng.

Nhưng hắn biết rõ, cuối cùng rồi hắn cũng phải trở về.

Hắn là hoàng thái tôn Chu Thừa Dực, là trữ quân của đất nước, là con cưng của trời xanh.

Thiên hạ là của hoàng đế.

Ngủ đông năm năm, ngay lúc sắp chạm tới thành công, Trần Yến nói thẳng muốn gả con gái Trần Lệ Đường cho hắn.

Phát động chính biến là chuyện mà đầu treo ngay trên cổ, nếu thành thì sẽ là một bước lên chỗ cao, nếu bại thì chính là chết không chỗ chôn thây.

Đánh cược mạng sống của cả gia tộc, nhà họ Trần cần một câu hứa hẹn và một lời đảm bảo của hắn.

Chu Thừa Dực đồng ý.

Hứa hẹn cũng thế, diễn kịch cũng vậy, hắn nghĩ, chỉ cần trái tim của hắn gửi ở chỗ A Ôn thì mấy chuyện này có gì mà quan trọng.

Chỉ không ngờ rằng cô nương ngốc kia mới nhìn thấy Trần Lệ Đường ôm eo hắn thì đã khóc không kìm nổi.

Chu Thừa Dực đau lòng em, hắn hôn em, nói với em rằng sẽ nhanh thôi, chờ hắn một chút, cho hắn một ít thời gian.

Sau đó hắn bí mật vào cung gặp hoàng tổ phụ đang mắc bệnh nguy kịch.

Sau đó nữa, hắn phát động chính biến, đoạt quyền chém giết, cuối cùng cũng bước từng bước đến ngôi vị cao nhất kia.

Đợi đến khi hết thầy ổn định, hắn đổi niên hiệu thành Thành Đức, đăng cơ làm đế.

Đã nửa năm rồi hắn và A Ôn chưa gặp nhau.

Nhà họ Trần nôn nóng muốn hắn lập hậu, Chu Thừa Dực lại lần nữa không đồng ý.

Mới bước lên ngai báu, khó tránh khỏi sẽ mang lòng tự phụ.

Hắn là thiên tử, A Ôn sinh cho hắn hai cậu con trai, sau khi hắn đăng cơ tất nhiên phải lập A Ôn làm hoàng hậu.

Nhưng mà lật lọng, tá má giết lừa đều không phải là điều mà thiên tử nên làm.

Hậu vị mãi chưa định khiến cho nhà họ Trần bất mãn, hắn rất khó đón A Ôn vào cung.

Mặt mày Chu Thừa Dực u ám, cất giấu vô số mưu tính của đế vương.

Vì để đón A Ôn vào cung, hắn đã sắc phong Trần Lệ Đường làm hoàng hậu.

Nếu A Ôn biết, em sẽ khóc sao?

Trong lòng hắn chột quặn đau xé lòng.

Nhưng mà không sao, chỉ cần A Ôn tin hắn, cuối cùng rồi sẽ có một ngày vị trí kia là của em.

Hắn mưu tính cả đời, mỗi bước đều như đi trên lớp băng mỏng, nguy hiểm vây quanh.

Cả đời này, chỉ một lần chủ quan duy nhất, lại khiến hắn đau đến nỗi không muốn sống tiếp.

Yêu nhiều ắt tổn nhiều.

Chứa nhiều ắt mất nhiều.

Hắn đã quên, rằng những lời này hắn từng chính miệng nói cho A Ôn nghe.

Vậy mà tại sao cuối cùng chính hắn lại quên mất?

Chết tiệt! Lên làm hoàng đế, cứ tưởng mình đã một tay che trời, nhưng đến cùng lại chẳng thể làm được gì.

A Ôn chết rồi.

Trước khi chết em nói, ta tin chàng, ta vĩnh viễn sẽ tin chàng.

Chu Thừa Dục cảm thấy mình cũng đã chết.

Linh hồn của hắn lơ lửng giữa không trung, nhìn thấy Võ Chiêu đế mặt mày đáng sợ, lạnh lùng nghiêm khắc, chưa từng để lộ chút ít cảm xúc.

Nhìn đầy mắt hắn cất chứa vô vàn hung tàn và xảo quyệt.

Chỉ dùng ba năm đã chém đầu cả nhà họ Trần, hoàng hậu treo cổ trong lãnh cung.

Thịt trên người Trần Yến bị hắn cắt xuống từng mảnh nhưng cũng chẳng thể nguôi cơn giận.

A Ôn đâm kiếm mà chết.

Chiếc cổ trắng nõn gầy gò của em lại cứ thế chảy máu không ngừng, ngăn không nổi, nhuộm đỏ cả váy em.

Hắn không dám nghĩ, bởi mỗi một lần nghĩ tới hắn đều sẽ đau đớn đến độ muốn cầm dao khoét trái tim mình ra.

Tại sao? Tại sao ngày hôm đó hắn không tự mình đi đón em?

Triều đình bận bịu thì liên quan gì tới hắn?

Tại sao? Tại sao nhất định phải leo lên vị trí này?

Nếu không đi lên con đường này thì hắn và A Ôn nhất định vẫn đang sống hạnh phúc nơi rừng trúc bình yên.

Hắn và em sẽ rửa tay nấu canh, cày bừa trồng trọt, bắt cá giữa sông, nuôi dưỡng con cái trưởng thành khôn lớn.

Hắn hối hận, hối hận đến nỗi ruột gan đứt từng khúc, đau đến độ chẳng thiết sống làm chi.

Tại sao A Ôn lại chết chứ, nhất định là bởi ông trời đang trừng phạt hắn, vì hắn cũng vì quyền lực mà không từ thủ đoạn.

....

Nhà họ Trần đã không còn, thù của A Ôn cũng đã báo.

Hắn mệt mỏi nhắm mắt lại, trong lòng lại nghĩ đến A Ôn, hắn cảm thấy mình đã có thể đi tìm em.

Mấy năm nay hắn chưa từng mơ thấy em dù chỉ một lần.

Không, hắn còn chưa thể đi tìm em!

Nếu A Ôn nhìn thấy hắn thì sẽ giận mất.

Hắn còn phải trải đường, phải sắp xếp ổn thỏa cho con của hắn và em, còn phải chứng kiến chúng nó trưởng thành khôn lớn.

Võ Chiêu đế tại vị chín năm, chưa từng có một giây phút rảnh rỗi.

Dường như sống sót chỉ để hoàn thành sứ mệnh nào đó, hắn cần chính đến nỗi mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ (*).

(*) một canh giờ là 2 tiếng.

Trong đầu chỉ toàn chuyện nước, chuyện nhà.

Muốn trải một con đường thật tốt, đợi đến khi Minh Nhi và Tiểu Hạc Nhi lớn lên, để lại cho hai đứa nó một giang sơn trời yên biển lặng.

Hắn là một hoàng đế đủ tư cách, cũng là một người cha đạt yêu cầu.

Hắn dạy bọn chúng huynh đệ hữu cung, nhân nghĩa đức hạnh, dạy cả đạo làm vua.

Chịu đựng qua ngày, linh hồn lơ lửng bên ngoài nhìn thể xác kia thức khuya dậy sớm, chong đèn thâu đêm.

Cuối cùng còn sợ cả tương lai khi Minh Nhi đăng cơ, những lão già kia cậy già lên mặt.

Võ Chiêu đế bắt đầu ngờ vực vô cớ, bắt đầu táo bạo nóng nảy, giận dữ thịnh nộ trên triều đình, cách chức đám già kia, khiến bọn họ mất đi quyền thế, chật vật rời kinh.

Cuối cùng hắn lại nói rõ ràng với Minh Nhi, rằng những lão già đó đều là người có bản lĩnh, tương lai con đăng cơ phải mời bọn họ về triều.

Vất vả chín năm, linh hồn treo lơ lửng ấy cuối cùng cũng có thể rời đi.

Cuối cùng cũng có thể đi rồi!

Huyền điện Đại Nghiệp thờ phụng bài vị của hắc, là Võ Chiêu đế anh minh sáng suốt.

Linh hồn hắc thần thờ ngắm nhìn, quay lưng bước về rừng trúc.

Suối chảy róc rách, rừng trúc xào xạc.

Tiếng hoàng oanh hót líu lo vang trời.

Hắc đã không còn là Võ Chiêu đế, không còn là hoàng thái tôn Chu Thừa Dực.

Linh hồn hắc mặc áo bào màu xanh, đi từng bước giữa rừng trúc không người.

Cuối cùng, hắc bước đến nhà trúc.

Hắc nhìn thấy con gà con kê chiêm chiếp trong lồng, cô nương của hắc đang đưa lưng về phía hắc cho gà ăn.

Nghe thấy tiếng động, em đứng dậy quay đầu, mặt mày quen thuộc, cặp mắt sáng trong veo tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ ---

"Thái tôn! Thái tôn!"

Em lao vào lòng hắc, ôm eo của hắc vừa cười vừa khóc, cuối cùng mới ngẩng đầu oán trách:

"Chu Thừa Dực, sao bây giờ chàng mới đến, em chờ chàng lâu lắm rồi!"

Giây phút ấy linh hồn cô độc kia dường như đã có chỗ nương thân, hắc ôm em thật chặt, cúi đầu vùi vào cổ em lẩm bẩm nghẹn ngào: "A Ôn, A Ôn..."

"Em đây."

"Em vẫn đang chờ ta sao?"

"Đúng vậy, hồi trước em định đi rồi, nhưng em bỗng nghĩ tới nếu em đi rồi chàng sẽ rất đáng thương.

A Ôn thích chàng nhất, em không nỡ lòng cho nên em ở chỗ này chờ chàng đến..."

Hắn khóc, khóc đến độ cả người đau đớn, linh hồn yếu ớt chẳng biết phải làm sao, cuối cùng đành run rẩy hôn lên môi em, có muôn câu ngàn lời cũng chẳng thể thốt lên một chữ.

Bé ngốc, bé ngốc....

Chỉ có bé ngốc mới tin tưởng rằng hắn nhất định sẽ tới.

Trăng sáng nắng rọi, đều không ở bên.

Chỉ có bé ngốc chờ được thiếu niên lang của nàng.

[Hoàn].